ஸ்ரீ:.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.} காளயுக்தி௵ மார்கழி௴ [ஸஞ்சிகை 3.

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑍁𑌵𑌨𑌕𑌮𑌨𑌂 𑌤𑌮𑌾𑌲𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌕𑌰𑌗𑍌𑌰𑌵𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂
𑌦𑌧𑌾𑌨𑍇 - 𑌵𑌪𑍁𑌰𑌲𑌕𑌕𑍁𑌲𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌾𑌬𑍍𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌸𑌖𑍇
𑌰𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌽𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾 ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9.33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

மஹாபாரதமும் ஏகாந்திகள் மதமும்.

ஸர்வவித ஹிம்ஸா விவர்ஜிதமாய், ஸாத்வதமென்று சொல்லப் பட்ட ஏகாந்திகளின் தர்மம் அநாதியென்று சொன்னேம். அது நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டாநத் துடன் கூடியது. அக்கர்மங்களால் ஆராதிக்கப் பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் நாராயணனே. இந்த மதம் பகவானால் ஸ்வயமே அர்ஜுநனுக்கு உப தேசிக்கப்பட்டது. அதை வ்யாஸரும் அநுஷ்டித்தார். ஸாந்திபர் வத்தில் அதைப்பற்றி விஸ்தாரமாக க்ருஷ்ண த்வைபாயநர் ப்ரஸ் தாபித்தார். அப்பர்வத்தில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான பாகம் மோக்ஷ தர்மம். மோக்ஷதர்மம் என்றால் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக நிற்கின்ற தர்மங்கள். தத்வநிரூபணம் முதலானவையும், ஹிதரூப மான க்ரியாகலாபங்களும், மேற்சொன்ன தர்மங்களில் அடங்கும். அக்ரியைகள் மாநஸிகங்களாகவும் காயிகங்களாகவும் இருக்கும். சித் அசித் ஈஸ்வரரூப தத்வத்ரயங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ர வ்ருத்திகளைப்பற்றிய உண்மைகளை விஸ்தாரமாக மோக்ஷதர்மம் போதிக்கின்றது. இப்படி ஜ்ஞாநரூபமாகவும், அதற்கேற்றபடிக்

கர்மரூபமாகவும் ஏற்பட்ட தர்மங்களால் ப்ராப்யமாகநிற்கும் பரம புருஷனைப்பற்றி மோக்ஷதர்மம் விசேஷமாகச் சொல்கின்றது. ஸாதாரணமாகப் பாரத ரூப இதிஹாஸத்தாலும், மோக்ஷ தர்மத்தால் முக்யமாயும், வ்யாஸ பக்ஷமென்பதை, 'மஹாபாரத ஜ்ஞாந ... ... ஆரோம்யம் ஸாஸ்த்ர ... ...' என்கிறபடியே, ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யர் நிஷ்கர்ஷித்தனர். இதனால் அம்ருதப்ராதன் நாராயணன் என்பது ஏற்படுகின்றது. ஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாகின்றபடியால், ஸங்கரனும், 'உபாஸ்யம் ... ... உபாயோ ... ...' என்றும், '... ... ...' என்றும், ஸ்வஜநங்களுக்கு உபதேசித்ததாக ஹரிவம்சம் சொல்லுகின்றது. மோக்ஷதர்மத்தில், ப்ரக்ஷிப்தாத்யாயத்தில், தக்ஷ க்ருதமான ஸிவஸ்தோத்ர பலஸ்ருதியில், ஸர்வ ஐஹிக ஸுகங்களையும்காட்டி, மோக்ஷத்தைமட்டும் விலக்கியிருக்கின்றது. முமுக்ஷு-ப்ராப்யம் வைஷ்ணவம் பரமபத மென்பதைப் பலவிடங்களில் ப்ரஸ்தாநத்ரய பாஷ்யத்தில் ஸங்கராசார்யர் கண்டோக்தமாகச் சொல்கின்றனர். அவருடைய ஸந்நிஹித ஸிஷ்யரான ஸுரேஸ்வராசார்யரும், 'க்ருஷ்ணத்வைபாயநோ வ்யாஸோ வேதார்த்தாம்ஸ்த்வநீகஸ்த। ... ... ஸார்ப்யா॥ நாராயணம் ... ... ஸம்பவம்। ... ... ॥ ... ... நாராயணாய விஷ்ணவே ... ... ॥ ... ... நாராயணஸ்யா। ... ... ॥' என்கிற ஸ்லோகங்களால் வ்யாஸ ஸம்மதியை விவரித்தார். அதாவது - க்ருஷ்ண த்வைபாயநரென்று ஸர்வலோக ப்ரஸித்தியையும், வ்யாஸரென்பதால் ஸர்வவேத தாத்பர்ய நிர்ணய ஸமர்த்ததையையும், 'வ்யாஸதமோநிகுந்த' என்று, பாரதாதி க்ரந்த நிர்மாண மூலமாக ஸர்வ அஜ்ஞாநங்களையும் நிவ்ருத்தி

பண்ணின விஷயத்தையும், 'ப்ராணினாம் ஹிதகாம்யயா' என்று, ஸ்வப்ரவ்ருத்திக்கெல்லாம் ஸர்வபூதஹிதேச்சையே காரணம் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டி, 'ஸ்வப்ஜ்ஞாச வர்ஷஷட்கம், வர்ஷ ஷாச நவமம்ஸ்விச ஸாங்க்யாஷ்டா ஸாவமாமதிம், ஸோய்வம் வாமோந்வாதி தவிஷோணாம் வர்ஷம்ஷம்' என்கிறபடி, ஶ்ருதி வெளியிட்ட க்ரமத்திலே, புருஷ ஶப்தவாச்யனான நாராயணனே ஸர்வகாரணனென்றும், அவ்பக்தத்துக்குப் பரன் நாராயணன் என்றும், ஸர்வ ப்ரபஞ்சமூலமான ப்ரஹ்மாண்டம் அவ்யக்த ப்ரபவமென்றும், வ்யாஸமதத்தை ஸுரேஸ்வராசார்யர் ஒப்புக்கொண்டு ஸ்வபக்ஷத்தையும் ஸித்தாந்தம் செய்தார். 'நாராயண: பரோ வ்யக்தாச்' என்கிற ஶ்லோகத்தை ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் கீதாபாஷ்யாரம்பத்தில் சொன்னபடியால், தமது நிஶ்சயம் ஸ்வாசார்யாபிமதம் என்பதையும் ஸூசிப்பித்தார்; ஸர்வதேவதைகட்கும், ப்ரதானனாய், அந்தர்யாமியாய், நாராயணன் இருப்பதையும், நிர்க்குணத்வம் ஸகுணத்வம் இரண்டும் அவனிடம் அந்வயிப்பதையும் ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, பகவத்ப்ரணாமம் செய்கின்றார்; முடிவாக, பரப்ரஹ்மம் நாராயணனே என்பது 'வ்யாஸநிஶ்சய மாத்ரமன்று, அதுவே ஶ்ருதி நிஶ்சயம்' என்பதை 'ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம்' எனும் வேதமந்த்ரத்தால் ஸமர்த்தித்தார்; அது கேவலம் தமது ஸித்தாந்த மாத்ரமன்று, வேதவித்துக்களான மஹாப்ராஜ்ஞர்களுடைய அத்யவஸாயம் என்பதையும் த்ருடமாக உரைத்தார்.

இவ்வண்ணம் தடஸ்த பக்ஷத்தை வெளிப்படுத்தினோம். இது பஹு விஸ்தாரத்தை ஸஹிக்கக்கூடியது. பல அவஸரங்களில் இத்தீபிகையிலே காட்டவும்பட்டிருக்கின்றது. இங்கே அதை இவ்வளவில் ஸங்க்ரஹித்து முடிக்கின்றோம். ஶங்கரர் முதல் ஸர்வமதஸ்தாபகாசார்யர்களும், ப்ராயேண வ்யாஸரைப் பரமாசார்யராக ஒப்புக்கொண்டு, மேற் சொன்னபடி மோக்ஷ தர்மத்தையே ஸ்வபக்ஷமாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

மோக்ஷ தர்மத்தில் வாஸுதேவ தத்வகதனம் என்றொரு ப்ரகரணம் இருக்கின்றது. பகவத்தத்வத்தை யறிய விரும்பி, தேவ

ருஷியானவர் ஹிமாலயத்தில் பஹுநியமங்களுடன் தபஸ் புரிந்தார். பிறகு அந்தரிக்ஷத்தில் அசரீரியாக வாக்குண்டாகி, 'ஓ முநிஸ்ரேஷ்டா! எதைக் குறித்து நீர் த்யாநத்தில் நிலைகொண்டீர்? ஜ்ஞாநமா? தர்மமா? எதை விரும்புகின்றீர்?' என வினவியது. 'ரூபமின்றி எனக்கு இவ்வண்ணம் உரைக்கின்ற நீர் யார்?' என்று நாரதர் கேட்கவே, 'வர்ஷஸஹஸ்ராணி ஸந்தி அநந்தோஹம் ப்ருஹத்வாத். நான்யோ மார்க்ஜ்ஞா நந்தி ஜ்ஞாநிநோ நாம் விதம் தத்த்வத:।' என்று ப்ரதிவசநம் உதித்தது. பகவத் ஸ்வரூப நிரூபணத்தில் முக்யமான அம்சங்கள் அவனுடைய ஆநந்த்யமும் ப்ருஹத்வமுமே. இவ்வம்சங்களைக்கொண்டு ஸ்வ ஸ்வரூப விவரணத்தை வெளிப்படுத்தித் தன்னை ஜ்ஞாநிகள் அறிவரென்றும், மூடர்களாகிய மற்றோர் அறியமாட்டாரென்றும், உண்டான அசரீரவாக்கை நாரதர் கேட்டார். பிறகு, 'ஸர்வம் தம் ஜ்ஞாதுமிச்சாமி தவ தத்த்வம் ப்ரவீஹி மே', என்று நாரதர் கேட்க, 'ஜ்ஞாநேந த்வம் விஜாநீஹி நாந்யதா சக்யஸே த்வயா' என்று மறுமொழி பிறந்தது. பிறகு அந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தைப்பற்றி நாரதர் ப்ரார்த்தித்தார். ஸர்வேஸ்வரன், தனக்கு இந்த்ரியாதிகளும் மற்றும் அவயவங்களும் இல்லை யாதலால், விகல்பஹீநமாயும், விபுலமாயும், சிவமாயும், பரமாயும், சுத்தமாயும், ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்பதாயுமுள்ள தமது தத்வ விவரணத்தைச் சொற்களால் வெளிப்படுத்த முடியாதென்றும், ஜ்ஞாநத்தாலேயே அது அறியத்தகுமென்றும் ப்ரதிவசந மளித்தார். பகவான் முன் தான் 'அநந்தோஹம் ப்ருஹத்வாத்', என்று சொன்னதை விவரிக்கும்படி நாரதர் கேட்டார். 'ஜ்ஞாத்வாயமாத்மநோ ஜ்ஞாநே விதி தத்வம் ஸம்ப்ரவிஷ்யதி। ஆத்மஜ்ஞாநாதி தேநாஹம் வைகுண்டஸ்ய நாராயணா: ॥' அதாவது: நாரதர் தமது ஆத்மாவை அறிந்துகொண்டால் அதே ஜ்ஞாந ஸாதநத்தால் பரமாத்ம வேதநமும் ஸாத்யமென்று பகவான் சொல்லி முடித்தார்.

நாரதர் விஸ்மிதராய், கிந்நஹ்ருதயராய்ப் பகவான் தான் அநந்த னென்றும் ப்ருஹத்தரனென்றும் சொன்னரே, இந்த

ஸ்வரூபத்துடன் கூடின தத்வம் எதுவென்று எண்ணித் தேவதைக ளிடம் சென்று ஒவ்வொருவரையும் 'க்ருஷ்ணேத்யாக்யாவிஷயோ நந்த ஸிம்ஹாஸநே [illegible] அநந்தோ வா ப்ருஹத்தரஃ । ஏவம் ஸம்வேத்ய [illegible] தஸ்ய ॥' என்று கேட்டுக்கொண்டு, முடிவில் சதுர்முகனை யும் கேட்டார். ஒவ்வொரு தேவதையும், முடிவில் ஹிரண்ய கர்ப்பனும், தான் அநந்தனுமல்லன் ப்ருஹத்தரனும் அல்லன் என்று சொன்னர்கள். ப்ரஹ்மா, 'மமாபி [illegible] ஸர்வேஷாம் நாயகஃ [illegible] ப்ருஹத்தரஃ ॥ நந்தகோபக்ருஹே கோப குமாரைஃ பரிவாரிதஃ । ஸ்வயம் ச கோபவேஷேண ஸம்ஸ்திதஃ ॥ மத்ரூபேண ஸ்வயம் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் கரோதி ஸஃ । ஶிவரூபேண ஸம்ஹாரம் [illegible] ॥ விஷ்ணுரூபம் [illegible] மம காரணம் [illegible] । [illegible] முநிஶ்ரேஷ்ட ஸ அநந்தோ ப்ருஹத்தரஃ ॥' என்றும் சொல்லி முடித்தார். அர்த்தாவது - "அவன் எனக்கும் ஸர்வலோகங்கட்கும் நாதன்; யாவர்க்கும் பெரியோன். ஸர்வலோக ரக்ஷகனுன அவன் நந்தகோபன் க்ருஹத்தில் கோப குமாரர்களால் சூழப்பட்டவனுய், ஸ்வயம் கோப வேஷத்துடன் இருக்கின்ருன். அவன் எனது ரூபத்தைத் தரித்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டியையும், ஈசாநரூபத்துடன் ஜகத் லயத்தையும், ஸ்வயமே என்றும் ஜகத்பாலநத்தையும் செய் கின்ருன். விஷ்ணு ஸ்வரூபமே அவனது ரூபம். எனக்கும் ஹரி காரணபூதனவன். அவன் அநந்தன்; அவனே ப்ருஹத்தரன். முநி ஶ்ரேஷ்டரே! அவரைப்போய்க் கேளும்." என்று ப்ர ஹ்மா நாரதர்க்குச் சொன்னர்.

ஸத்ய லோகத்தினின்று இறங்கி, நாரதர் கோகுலம் சென் ருர். ஜகந்நாதனுயிருக்கையிலும், பால்ய விளையாட்டுகளில் ப்ரிய னுய், கன்றுக்குட்டிகள் சூழநிற்க, அவற்றை ஒவ்வொன்ருய் ஊட்டவிட்டுக் கட்டிக்கொண்டும், பராத்பரனுய் இருக்கையிலும், கோதூளி வ்யாப்த முகாரவிந்தமுடையவனுய், ஓடியும், ஆடி யும், சிரித்தும், கைகளைத் தட்டியும், வேணுநாதம் பண்ணியும், நாற்புறமும் விளையாடும் கோபபாலர்களால் சூழப்பட்டவனுய்,

நிற்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நாரதர் வணங்கி, '[illegible] ।' என்று பழையபடியே தமது ப்ரஸ்நத்தை மொழிந்தார். கோபாலன் சிரித்தார்: '[illegible] ॥' அதாவது - "என்னிலும் பரமான தொன்றில்லை; என்னில் யாவும் நிலைகொள்வன; என்னிலும் பெரியது வேறில்லை; யாவற்றிற்கும் பெரியோன் யானே. ஆகாசத்தில் நின்று, முன்‌ உனக்கு அசரீரிவாக்காகச் சொன்னவன் யானே. எனது மாயையைக் கடப்பது அரிது; ஆதலால் யாதொரு ஜநமும் எனை அறிந்திலது. அநந்ய பக்தியுடைய யோகிகள் எனை அறிகின்றனர். எனக்கு நீ ப்ரியன்; நீ எனது பக்தன்; ஆதலால், எனது தத்வஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணக்கூடிய ஜ்ஞாநத்தை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். எனது தத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரி. எனது யோகத்தில் ரமித்த மநஸ்ஸுடைய இதர பக்தர்கட்கும் நான் திவ்ய ஜ்ஞாநத்தை அளிக்கின்றேன். அதனால் அவர்கள் எனது ஸ்வரூபத்தை அடைகின்றனர்." இவ்வண்ணம் மொழிந்துவிட்டு, பாலனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நந்தகோபர் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

இவ்வண்ணம் பீஷ்மர், தாம் நாரதரிடம் கேட்டறிந்த விஷ்ணு தத்வத்தைத் தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் முன்பாகச்சொல்லி, '[illegible] ॥' அதாவது "இந்த விஸாலாக்ஷனையே ஸ்ரீக்ருஷ்ண க்ருஷ்ணவென்று ஜபித்துக் கொண்டு பஜி. இவன் உன்னையும் என்னையும் மோஹிப்பித்துக்

கொண்டு, நான் சொல்வதை யெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிமுன்" என்று ஸ்வோபதேசத்தை ஸமாப்திசெய்தார்.

'நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய' என்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட இதிஹாஸம் நாராயண கதையாக இருப்பதில் க்லேசப்படும் ஜநங்கள் இருக்கின்றார்களென்று இவ்வளவுதூரம் எழுதுகின்றோம். இன்னும் நரோத்தமனான நரனையும் க்ரந்தாரம்பத்தில் நமஸ்கரிக்கின்றபடியால், பாரதம் வாஸுதேவார்ஜுநர்களுடைய சரித்ரமென்பது ஸ்பஷ்டமாகின்றது. 'நாராயணனென்பதால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையே வ்யாஸர் உத்தேசித்தார் என்பது வ்யாக்யாதாக்களுடைய நிஸ்சயம். நரநாராயணர்களைச் சேர்த்து நமஸ்கரித்தபடியால், பூர்வம் பதரிகாஸ்ரமவாஸிகளா யிருந்தவர்களே க்ருஷ்ணார்ஜுநர்களாக அவதரித்தார்களென்றும், பாரத க்ரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஸம்ப்ரதாயம் நரநாராயணாஸ்ரமத்தில் பூர்வம் ப்ரகாஸித்த தென்பது வ்யாஸ தாத்பர்யம் என்றும் சொல்லலாம். 'நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண:பர:।' எனும் ஸ்ருதிக்கு மோக்ஷ தர்மம் உபப்ருஹ்மணம். அதனுடைய அர்த்த விஸேஷங்கள், நாரதர், வ்யாஸர், பீஷ்மர் முதலானவர்களுக்கு ஸாக்ஷாத்தாக வெளியாய் நின்றன. 'யஸ்யாயுதம் க்ஷீரஸ', என்கிறபடியே, வேதமந்த்ரங்களுடைய ஆவிர்ப்பாவத்துக்கும், யஜ்ஞாதிகளுடைய அநுஷ்டாநத்துக்கும் முற்பட்டே ஸ்வேத ஸமுத்ரமென்றும், க்ஷீராப்தியென்றும் சொல்லப்பட்ட த்ருவப்ரதேஸங்களின் ஸமீபத்தில் இருந்த ஸ்வேதத்வீபவாஸிகளான மஹாத்மாக்களால் நாம் விவரித்த ஏகாந்திகளின் ஸம்ப்ரதாயம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீ க்ஷீராப்தி நிகேதநன் உபாஸிக்கப்பட்டான். அதே ஸம்ப்ரதாயம் நரநாராயணாஸ்ரமத்தில் ப்ரபஞ்சிதம். அதையே ஸ்ரீ கீதாசார்யன் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தார். நாரதர், வ்யாஸர் முதலானவர்களிடம் கேட்டு, அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பீஷ்மரும் மோக்ஷ தர்மத்தில் விஸ்தாரமாக ப்ரகாசிப்பித்தார்.

* * * * * *

ஐரோப்பிய மஹாயுத்தம்.

ஐரோப்பிய மஹாயுத்தம் முடிவுபெற்றது. ஐரோப்யர் ப்ராயேண இந்த லோகத்துக்கெல்லாம் அத்யக்ஷர்களாய் இருக்கின்றார்கள். ஆதலால், இதை லோக யுத்தம் என்றும் சொல்வார்கள். நமது தேசத்தின் அரசாட்சி ப்ரிடிஷ் தேசத்தாரிடம் விஸ்ர

மித்தபடியால், இந்த யுத்தத்தில் நமது தேசத்து ஜநங்களும் அங்வ யித்தார்கள். யுத்தபலனுக ஸர்வ பதார்த்தங்களுக்கும் விலைகள், ஜநங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படும்படி, உயர்ந்தன. இந்தக் கஷ்டம் கூடிய சீக்ரத்தில் நிவர்த்திக்கப்படுமென்பதை நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

நமது ராஜாங்கத்தார்க்கு உண்டான ஜயத்தைப்பற்றி நாம் ஸந்தோஷிக்கின்றோம். நமது தேசத்தாருடைய ஸுக்ஷமானது அவர்களை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றபடியால், அவர்களுடைய ஜயப்ரயோஜநமாய், நமது தேசத்தார்க்கு நன்மைகள் உண்டாகும் என்று எதிர்பார்க்கின்றோம். நமது தேசத்தார்களும் இந்த யுத்தத்தில் ராஜாங்கத்தாருக்கு ஸஹாயம் செய்தார்களென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது.

'ஆத்மஸாம்யம் ஹரிஸ்ஸாம்யம்' என்கிறபடியே, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஸமமென்பதையும், ஈஸ்வரன் யாவர்க்கும் ஸமன் என்பதையும் ஆர்யமதம் வெளியிட்டது. ஆர்யர் தேசாந்தராக்ரமணம் செய்தவரல்லர். ஸ்வமதத்தைத் தேசாந்தரர்க்கு வெளியிடவேண்டுமென்று அவர்க்குத் தோன்றியதில்லை. ஸர்வமதஸ்தர்களும் ஸ்வமதங்களை ஸரியாக அநுஷ்டித்து, அதனால் நல்லகதியடையலாமென்பது ஆர்யர் நிஸ்சயம், 'ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத: ஸம்ஸித்திம் லபதே நர:' என்று கீதாசார்யன் சொன்னார். இந்த உண்மையை உரைத்த நிமித்தம், ஸிகண்டர் லோடி என்னும் மஹம்மதிய ராஜன் ஒரு ப்ராஹ்மணனைக்கொன்றான் என்று சரித்ரகாரர் சொல்வார்கள்.

தேசாந்தரஸ்தர்களையும் மதாந்தரஸ்தர்களையும் நாசம் செய்வது பூர்வ யூதர்களுக்குரிய தொழிலாயிருந்தது. யூதமதத்தின் கிளை மதஸ்தர்களான கிறிஸ்தவர்களும் மஹம்மதியரும் தேசாந்தராக்ரமணத்தையும், மதாந்தரஸ்தர்களைத் தம் மதத்தில் பலவந்தமாகச் சேர்ப்பதையும் யுக்தமென்று முற்காலங்களில் எண்ணினார்கள். கஜநி மாமூத் எனும் அரசன் ஸ்வமதஸ்தர்களால் புகழப்பட்டான். மதாந்தரஸ்தர் தேசத்தைக் காரணமின்றிப் படையெடுத்தும், அவர்களுடைய தேவாலயங்களைச் சூறையாடியும், அழித்தும், ஸ்வமதஸ்தர்கள் ஸ்துதிக்கப் பரர்க்கு ஹிம்ஸை

புரிந்தான். இதைத் தத்காலீநர்கள் அத்யந்தம் வெறுப்பார்கள். இவ்வித ஹிம்ஸைகளை என்றும் வெறுத்தவர் ஆர்யஜநங்கள்.

ஈஸ்வரன் ஸர்வஸமன். அவனுக்கு இதம்பரமாய் விருப்புக்காவது வெறுப்புக்காவது லக்ஷ்யமாகும் ப்ராணிகள் இல்லை. ஸர்வாந்தர்யாமியான ஸ்வாமியை ஸ்வாத்மாவில் தர்சிப்பவன், ஸர்வாத்மாக்களிலும் தர்சிக்கக்கடவன். இந்த உண்மையை அறிந்தவனுக்கு லோகத்தில் மித்ராமித்ர கதையேயில்லை. ஜநார்த்தநன் ஜகத்தில் ஸர்வாந்தராத்மாவாக இருப்பதை நினைக்கும் ஒவ்வொருவனும், ஜநார்த்தநன் பக்கல் செய்யவேண்டிய ஸ்நேஹத்தை ஸர்வத்ர செய்யுக்கடவன். இந்த உண்மையை நமது பூர்விகர்களில் பலர் அறிந்து அதை அநுஷ்டாநத்தில் கொண்டுவந்தார்கள். இது தேசாந்தரஸ்தர்களும் மதாந்தரஸ்தர்களும், இது பர்யந்தம் கண்டறியாத விஷயம்.

ஆதலால், ஸ்வப்ரயோஜநத்தை உத்தேசித்துப் பரஜநங்களை ஆக்ரமிப்பதில், பூர்வம் மஹம்மதியரும், பிற்காலம் ஐரோப்யரும் ந்யாயவிரோதம் உண்டென்று சங்கித்தார்களில்லை. அதனுல் அமெரிக்கா கண்டமும், ஆஸ்திரேலியாவும், ஐரோப்யர் வாஸ பூமிகளாயின. அவற்றின் பூர்வப்ரஜைகள் சில விடங்களில் அத்யந்தாபாவத்தையும், மற்றவிடங்களில் ஸ்வரூப நாசத்தையும் அடைந்துகொண்டு வருகின்றுர்கள். ஆப்பிரிக்கா கண்டம் ஐரோப்யர்களுக்குள் பாகமாய்க்கொண்டு வருகின்றது. ஆசியா கண்டமும் பலவிடங்களில் அவர்க்குள் பாரதீநமாய் நிற்கின்றது.

அர்த்தகாம ப்ரேரிதர்களுடைய வ்யாபாரம் இத்தகையதே. அவர்கள் தர்மசிந்தையால் தகைப்பட்டார்களாகில் லோகத்துக்கு க்ஷேமம் குறையாது. தர்மார்த்த காமங்களில் பற்று விலகாமல் மோக்ஷமென்பதில்லை; அதாவது, ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியின்றி மோக்ஷமில்லை. கிறிஸ்தவ மதாசார்யன் இதைப் பலதரமும் வற்புறுத்தினுர். ஆகிலும், கிறிஸ்தவர் அதை அநுஷ்டாநத்தில் கொண்டுவந்தார்களில்லை. ஏனென்றுல் அவர்களுடைய ஆசார்யன், மோக்ஷஸாதநத்தைப்பற்றி விசேஷமாகவும் விசதமாகவும் உபதேசிக்காமல்போனுர். சிஷ்யர்களுடைய அதிகாரத்தை அவர் யோசித்து, அதிகாராநுகுணமாக அவருடைய ஆதேசமும் முடிந்திருக்கவேண்டும். ‘[illegible] க்ஷணம்’ என்று மோக்ஷோபயோகியான ஜ்ஞாநம் இருவகையாக

இருக்கவேண்டும். இதில் ஒரு பாகத்தை அநார்யமதங்கள் நன்கு அறியவில்லை. 'ஸர்வாணி பூதாநி ஆத்மந்யேவாநுபஶ்யதி, ஸர்வபூதேஷு சாத்மாநம்' என்று ஶ்ருதி வெளியிட்ட விஷயத்தைப்பற்றி ஆர்யேதரர் யோசித்தார்களில்லை.

அர்த்தகாம ப்ரேரித வ்யாபாரத்தின் காஷ்டையை லோகத்தார்களறிய ஜர்மாநியர்கள் காட்டிவிட்டார்கள். மற்ற ஐரோப்யர் காமப்ரேரிதராக அர்த்தார்ஜநத்தில் மிகவும் இறங்கினராயினும், ததர்த்தம் தேசாந்தரஸ்தர்களுக்கு ப்ராயேண ப்ரத்யக்ஷஹிம்ஸையை விலக்கி நடந்தார்கள். அத்யாசையானது ஜர்மாநியரை மிக்க பரஹிம்ஸையில் ஏவியது. எறும்புகளைக் கொல்வதைப்போல், நிரபராதிகளாய் நிராயுதபாணிகளாயிருந்த ஜநங்களையும் பீதியுண்டாக்கக் கருதியே அவர்கள் கொன்றார்கள். ஐரோப்ய நாகரிகம் அதற்குற்ற முடிவை யடைந்தது. அடைந்தபடியால் ஐரோப்யர்க்கு அதனுடைய குற்றங்கள் வெளியாயின.

இந்தக் குற்றங்களை நீங்கி ஐரோப்ய லோகம் ஸுகப்படவேண்டுமென்று எண்ணுகின்ற பலர், இப்போது பரிஹாரங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றார்கள். ஜாதியாலோ, தேசவாஸத்தாலோ, வேறுவித அபிமாநங்களாலோ, ஒரு வகுப்பினரெனத் தம்மைச் சிந்திக்கும் ஜநங்கள், ஸ்வராஜ்யத்தை ஸ்வாபிப்ராயப்படி ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டியதென்பது ஒரு பரிஹாரம். இவ்வண்ணம் ஏற்படப்பட்ட பல தேசஸ்தர்களும் ஒன்றுகூடித் தங்களுக்குள் யாதொருவரும் மற்றவர்கள் பேரில் யுத்தாதிகள் ஆரம்பிக்கக்கூடாதென்றும், விவாதங்கள் உண்டானால் மத்யஸ்தர்களைக் கொண்டு அவற்றைப் பரிஹரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அதனிமித்தம் பல தேசத்தார்களும் ஒரு ஸந்தியை அவலம்பிக்க வேண்டுமென்பதும் மற்றொரு பரிஹாரம்.

லோகத்தின் கஷ்டத்துக்கு இது பரிஹாரமாகமாட்டாது. ஐரோப்பா தேசத்தில் மிகுதியான பாகமானது இப்போது அராஜகத்தில் முழுகிப்போயிருக்கின்றது. ராஜாக்கள் துஷ்டர்களென்று ராஜாக்களைக் கொன்று விடுகின்றார்கள். நற்குடிகளில் பிறந்தவராய், க்ருஷிவாணிஜ்யத்தில் மிக்கவர்களாய், தநாட்யர்களாய் இருக்கும் ஜநங்களைக் கூலிக்கு வேலை செய்பவர் வெறுக்கின்றார்கள். ஸாமாந்ய ஜநங்களை யெல்லாம் ஸேனைகளாக்கி, ஆயுதங்களை

யாளப்பண்ணின பலமானது, அவர்கள் ஸ்வபலத்தை அறிவதற்கும், அறிந்து ஸ்வபோகார்த்தம் அதை விநியோகிப்பதற்கும் ஹேதுவாய்விட்டது. ரஷ்யா தேசத்தில், பூமியுள்ள ப்ரபுக்கள் பூமியை இழந்து ஓடவும், தநமுள்ள ஸ்ரீமாங்கள் அதைப் பறிகொடுத்து மறையவும் நேரிட்டிருக்கிறது. ஸாமாந்ய ஜநங்கள் புத்தி பலமற்றவர்கள். யாவரும் ஸமாநரென்று ஒரு மித்யாவாதத்தை மேற்கொண்டு, மர்யாதைகளை யழித்துப் பல ஜநங்களை விளையாட்டாகக் கொன்றுகொண்டிருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட விபாகம் ஜர்மனி, ஆஸ்த்ரியா, முதலான தேசங்களையும் பீடிக்குமோவென்று பயமுங்கை பலர்க்குண்டாயிருக்கின்றது.

யுக்தாயுக்த விவேசந சீலர்கள்தாம் லோகத்தின் பொதுவான க்ஷேமங்களைப் பிழையற யோசிக்கக்கூடியவர்கள். ராஜாவென்றே, தேசாத்யக்ஷன் ((President) என்றே, ஒரு மஹாராஜ்ய தந்த்ரத்தை நிர்வஹிக்காமல் போனல், ஸர்வ ஜநங்களும் அவ்வவர்க்குரிய வ்ருத்திகளைச் சரிவர பரிபாலிக்க அமையாது. அந்த அத்யக்ஷன் ப்ரஜைகளுடைய ஸம்மதியின்பேரில் அடிக்கடி ஏற்படுவதைக்காட்டிலும், யோக்யதையுள்ள வரையில் பாரம்பர்ய க்ரமத்தில் ஏற்பட்டால், ராஜ்யத்துக்கு க்ஷேமம் பெருகுமென்று யாம் நினைக்கின்றேம். அவன் தர்மத்துக்கு அடங்கினவனுய்த் தர்மத்தை அதிக்ரமிக்காம லிருக்கவேண்டும். ஆதலால், ராஜகார்யம் யாவும் மந்த்ரிகளுடைய அதீநமாயிருப்பது நலம். ப்ரஜைகள் நேராக ஸ்வராஜ்யத்தை நடத்த அமையாது. ப்ரஜைகளுடைய ப்ரதிநிதிகள் ப்ரஜைகளுடைய அபிப்ராயத்தை வெளியிடவேண்டியவர்கள், அவர்கள் யாவரும் ஏகமநஸ்கர்களா யிருக்கவும் அமையாது. ஆதலால் அவர்க்குள் அதிகமான பெயர்களுடைய ஸம்மதியைப் பொருந்தியவர்களை ராஜா மந்த்ரிகளாக நியமிப்பது யுக்தமே. இவ்வண்ணம் ப்ரிடிஷ் ராஜ்யபாரம் நடந்துவருகிறது. பிரிடிஷ் ராஜ்யத்திலும் யாவரும் ஸமாநர் என்றும், யாவரும் தநத்திலும் பூமியுடைமையிலும் போகத்திலும் ஸமாநராக வேண்டுமெனும் கக்ஷியை ஆஸ்ரயித்த ஜநங்கள் உண்டு. இவர்கள் பெருத்தார்களாகில் ராஜ்ய மர்யாதை நாசமடையும். இவர்கள் பெருகிப் பலப்பட்டதால் ரஷ்யாதேசம் துன்பப்பட்டுப் போய்விட்டது.

விஷயங்கள் இவ்வண்ணமிருக்க, இப்போது முடிந்த ஐரோப்ய யுத்தத்தின் பலனுக நம்முடைய தேசம் எவ்வித நிலையைப்

பொருந்துமென்று யோசிக்கவேண்டும். ஸர்வஜந ஸாமாந்யதை என்பது மித்யை. வித்யாசாலைகளில் கற்கும் சிறுவர்களுக்கு வித்யாப்ரதாநம் செய்வதில் உபாத்யாயர் ஸமமாக ப்ரயத்நப்ப டினும், வித்யாக்ரஹண முயற்சியிலும் சக்தியிலும் சிறுவர்க் குள் பேதம் அநிவார்யம். ஸர்வஜநங்களும் தாங்கள் செய்கின்ற வ்யாபாரங்களில் ஸமாநமாகக் கஷ்டப்பட இயலாது. அவர்களு டைய புத்திகளும், ஸாமார்த்யங்களும் பேதிக்கும். வ்யாபாரம் பலிக்கவேண்டிய அநுபவங்களிலும் அவர்கள் ஸமாந ஸாமக்ரி யற் றவர்கள். 'ദൈവം ദൈവാത്ര വംശം' என்கிறபடி அவர்களு டைய அத்ருஷ்டமும் பேதிக்கும். ஆதலால் அவர்களுடைய க்ரியா பலங்கள் பேதிக்க வேண்டியவையே! அப்படி யிருந்த போதிலும், ஸர்வபலங்களையும் ஒன்ருக்கி, யாவரும் ஸமமாக அநு பவிக்கவேண்டுமென்று கக்ஷிசெய்வது தர்மவிரோதமாக இருப்ப துடன்கூட, உத்யோகஶாலிகளும் புத்திஶாலிகளுமான புருஷ ஶ்ரேஷ்டர்கள் யாவச்ஶக்தி ப்ரயத்நங்கள் செய்வதற்கு இடையூ ருக முடியும்; தேசத்தின் பொதுவான க்ஷேமமும் குன்றிப்போய் விடும். இவை ப்ரத்யக்ஷவிஷயம். ஜந்மாந்தர ஸம்ஸ்காரங்களால் மநுஷ்யர், ஶக்தி, புத்தி, ஸாமக்ரி, அவகாசம், அத்ருஷ்டம் முத லானவைகளில் பேதித்தே இருக்கின்ருர்கள்.

ஒருவர்க்காக மற்றவர் ஸ்வாபிப்ராயத்தையாவது, ஸ்வாசா ரத்தையாவது, ஸ்வவ்ருத்தியையாவது, ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையாவது விட்டுவிட இயலாது. பரர்க்கு உபத்ரவமின்றி யாவரும் மேற் குறித்த விஷயங்களில் யதேச்சையாக நடக்கத்தக்கவர். இதற் குடபட்டு, ஸர்வர்க்கும் அர்த்தகாமார்ஜநத்தில் ஸமாநாவகாச மிருந்தால் ஒருவரும் வருந்த ஹேதுவில்லை. அவனவனுடைய வித்யாபலத்தையும், புத்திபலத்தையும், ப்ரயத்ந பலத்தையும் அவனவனே அடையத்தக்கவன். தர்ம ப்ரயத்நங்கள் ஒவ்வொருவ னுடைய இஷ்டத்தைப் பொறுத்துநிற்பன. முமுக்ஷுத்வமும், தத்நுஸாரியான நியமங்களும், அநுஷ்டாநங்களும், இஷ்டத்தை யும், அத்ருஷ்டத்தையும் அநுஸரித்திருக்கும். ப்ரஜைகளுடைய ஸமாந பாத்யதைகளைச் சிந்திப்பவர்க்கு இவற்றை உரைக்கின் ருேம்.

ப்ரஜைகளுடைய அபிமத விரோதமான ராஜ்யபாரம் யோ சிக்கத்தக்கதன்று. ப்ரஜைகளுக்குள் யாவரும் ஸ்வாபிமதத்தை

வெளியிடமாட்டாராயினும், அவர்க்குள் சிலர், மற்றவர்க்காக ராஜகார்யங்களை யோசிக்கத்தக்கவர்களே. இது லோகவழக்கம். யாவத் ப்ரஜைகளுக்கும் ராஜ்யவிஷயமான யோசனைகள் உதிக்குமென்பது ஸம்பாவித விஷயமன்று. ஒரு தேசத்தில் ப்ரஜைகளுக்கு வேண்டிய அநுகூலங்களை அத்தேசத்தினரைக்காட்டிலும், தேசாந்தரஸ்தர்கள் நன்றாக யோசிக்கக்கூடுமென்பது உன்மத்த ப்ரலாபம். ஆதலால் நமது தேசத்தினராய், ராஜ்யதந்த்ர விஷயமாக யுக்தாயுக்த விவேசந ஸீலராய் இருக்கும் புத்திமான்கள், நமது ப்ரஜைகட்கு ப்ரதிநிதிகளாக ஏற்பட்டு, அவர்களுடைய ஸம்மதியில் ராஜகார்யங்கள் நடக்க நேரிடுமாகில், ஐரோப்ய மஹாயுத்தம் வீணில் முடிவுபெற்றதாக நினைக்கமாட்டோம். ஆர்ய மதம் ஜநங்களுக்குக் கடமைகளைப் போதித்தது. தத்காலம் ஒவ்வொருவனும் தன் பாத்யதையைப்பற்றி எண்ணுகின்றான். ஐரோப்பாவில் பல தேசங்களிலும், இவ்விதம் யோசிக்கும் ஜநங்கள் பல வகுப்புகளாய்ப் பிரிந்து பரஸ்பரம் த்வேஷிக்கின்றார்கள். Bolshevik's, Soviets, workmen, soldiers, Burghers, monarchists republicans. democrats, socialists, labour. Capital, liberals conservatives, Radicals, என்கிற வகுப்புக்கள் பரஸ்பர மித்ர பாவத்தைப் பாராட்ட உண்டாகவில்லை. அவற்றுள் ஒரு வகுப்பு, மற்றொன்றைத் தீர்க்கமாக த்வேஷிக்கக் காண்கின்றோம். இதுவும் தவிர, ஆஸ்திரியாவிலும் ஜர்மனியிலும் ருஷியாவிலும் பல நாட்டு ஜநங்கள் ஒருவரை யொருவர் த்வேஷிக்கின்றனர். ஏனென்றால், இந்தப் பிரிவுகள் யாவும் பரஸ்பர மாத்ஸர்யத்தின் பேரில் உண்டாயின. ஒவ்வொரு பிரிவும் மற்றவைகட்கு இல்லாத பாத்யங்களைப் பாராட்டுகின்றன. ஆதலால் போஜநத்திலும், ஸம்பந்தத்திலும், பாஷையிலும், மதத்திலும் ஸாமாந்யதை காயகரமாகாது. வர்ணங்களும் ஆஸ்ரமங்களும் மாத்ஸர்யத்தை விலக்க உண்டாயின. வர்ணஸ்தர்களும், ஆஸ்ரமஸ்தர்களும் பாத்யங்களைக் கொண்டாடினார்களில்லை. யாவர்க்கும் பொது நன்மையை உத்தேசித்து, ஒவ்வொருவரும் ஸ்வகர்மங்களைக் கடமையாகச் செய்தார்கள். அவர்கள் யாவரும் ஒருமித்து இதுவரையில் வாழ்ந்தார்கள். தத்காலம் சில விடங்களில் உண்டாயிருக்கும் விப்ரத்வேஷம் மூலமற்றது. அது உண்டான காரணங்களைப்பற்றி இவ்விடம் யோசிக்கவேண்டியதில்லை.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ பகவத்கீதா.

த்விதீயோऽத்யாய:.

தமுவாச ஹ்ருஷீகேஶ: ப்ரஹஸந்நிவ பாரத ।
ஸேநயோருபயோர்மத்யே விஷீதந்தமிதம் வச: ॥ 10.

10-11. அர்ஜுநனுடைய மோஹத்தைப் பார்த்துவிட்டு அதன் நிவ்ருத்தியின் பொருட்டு அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரத்தை உபதேஶிக்கப் போகிறவராய், ஸ்ரீ பகவான், முதலில் அதில் அர்ஜுநனுக்கு ஜிஜ்ஞாஸையை ஜநிப்பிக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் ஶாஸ்த்ரத்தை அவிதரிப்பிக்கிறர்.

இவ்விடத்தில் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும். அதாவது - 'அர்ஜுநன் இம்மாதிரியான அம்ஶங்களைப்பற்றி ப்ரஶ்நம் செய்யவில்லையே. 'நாப்ருஷ்ட: கஸ்யசித் ப்ரூயாத்' (கேட்காதவனுக்குச் சொல்லக்கூடாது) என்பது மநு வாக்யமன்றே? தவிரவும், சொல்லப்படப்போகும் அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரம் சிறந்த ரஹஸ்யார்த்தங்க ளடங்கியுள்ளதாகையால் அதை இவ்விதமாக வாரியிறைப்பது ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அநுசிதம்' என்பதுதான். இந்த ஶங்கைக்கு அவகாஶமில்லை. ஆசார்யர்கள் பந்துக்கள் இவர்களை வதம் செய்வதிலிருந்து முதலில் அர்ஜுநன் பயந்தான் என்பது உண்மையே. ஆனால், பிறகு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய 'குதஸ்த்வா கஶ்மலமிதம்' இத்யாதியான உக்திகளைக் கேட்டு மறுபடியும் கலங்கினவனாய், தன்னை 'கார்பண்யதோஷோபஹதஸ்வபாவ:' 'தர்மஸம்மூடசேதா:' என்று பஹுஶ: வெறுத்துக்கொண்டு, அர்ஜுநன், 'யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே' என்று ப்ரஶ்நம் செய்திருக்கிறபடியால், அந்த ப்ரஶ்நம் பரம நிஶ்ரேயஸத்தைப் பற்றிச் செய்யப்பட்டதாகவே ஏற்படுகின்றது.

‘அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரத்தை எனக்கு உபதேஶிக்கவேணும்’ என்று விஶேஷித்து அர்ஜுனன் ப்ரஶ்நம் செய்யவில்லை என்னும் காரணத்தினால், அவனுக்கு யுத்த விஷயமான ஜிஜ்ஞாஸை மாத்ரம் இருந்தது என்று சொல்லக்கூடும். அப்படிக்கு இருந்தபோதிலும், ஜநங்களுக்கு ஹிதோபதேஶம் செய்வதிலேயே நோக்குள்ள பகவான், ‘யச்ச்ரேய:’ இத்யாதியால் பொதுவாக செய்யப்பட்ட ப்ரார்த்தனையை அவலம்பித்துப் பரமநிஶ்ரேயஸத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடிய தத்வோபதேஶத்தையே செய்கிறான் என்பதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை.

‘அத்யாத்ம’ ஶாஸ்த்ரோபதேஶத்தின் நடுவில் ‘தஸ்மாத்யுத்யஸ்வ பாரத’ ‘யுத்யஸ்வ’ இத்யாதியான யுத்த ப்ரோத்ஸாஹநம் எப்படி உபபந்நமாகும்?’ என்றும் ஒரு சோத்யம் உண்டு. யுத்தமென்பது க்ஷத்ரியனுக்கு ஸ்வதர்மம்; ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநமானது பரம நிஶ்ரேயஸத்தை ஸாதித்துக்கொள்வதற்கு முக்யமான உபாயமென்பது பின்வரும் ஶாஸ்த்ரோபதேஶத்தால் வ்யக்தமாகுமாதலால் அந்த உபாயத்தைச் செய் என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை.

10 ப்ரஹஸந்நிவ - பரிஹாஸவாக்யம் வதந்நிவ - விளையாட்டு வார்த்தை சொல்வதுபோல. ஸகல ஶ்ருதிகளுக்குள்ளும் மறைந்து கிடக்கும் ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஸ்ரீ பகவான் அநாயாஸமாகவே ஸரஸமாக உபதேஶிக்கிறார் என்பது கருத்து. ‘ஆரம்பித்த யுத்தத்தை அர்ஜுனன் நிஷ்காரணமாக த்யஜிக்கிறானே! தோல்வி வந்துவிடுமோ வென்னும் பயத்தினாலாவது அது போன்ற மற்றைக் காரணங்களினாலாவது அவன் யுத்தத்திலிருந்து நிவ்ருத்தித்தால், அது உசிதமாகலாம். எவ்வித காரணமுமின்றிக்கே இவன் யுத்த த்யாகம் செய்கிறானே!’ என்று ஆஶ்சர்யப்பட்டுக் கொஞ்சம் நகைக்கிறார் பகவான் என்றும் சொல்லலாம். “பேச்சில் மாத்ரம் ப்ரஜ்ஞையுள்ளவன் போலவும், ஶோகத்தில் அந்த ப்ரஜ்ஞை யில்லாமலும் இருக்கிறானே இந்த அர்ஜுனன்!’ [ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஶ்ச பாஷஸே, ஶோகஸ்தாநே விஷண்ண:] என்று கொஞ்சம் புன்சிரிப்புக் கொள்ளுகிறார் பகவான் என்றும் சொல்லலாம்.

உண்மையாகவே, அர்ஜுனனுக்கு ‘தேஹத்தைவிட வேறான ஆத்மாவொன்று உண்டு’ என்னும் ஜ்ஞாநம் இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. நாரதர் அஸிதர் தேவலர் வ்யாஸர் முதலான மஹர்ஷிகளிடமிருந்து அத்யாத்மஸம்பந்தமான வார்த்தைகளை அவன் கேட்டிருக்கிறான்; அளவற்ற

ஶ்ரீ ப⁴க³வாநுவாச—

'அஶோச்யாநந்வஶோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதா³ம்ஶ்ச பா⁴ஷஸே ।
க³தாஸூநக³தாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி பண்டி³தா: ॥' 11.

தேவதாபக்தி குருபக்தி இவைகளை யுடையவன்; வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களைத் தவறாது அநுஷ்டிக்கிறவன்; தர்மலோபத்திலிருந்து மிகவும் பயந்தவன். அப்படிப்பட்ட அர்ஜுநன், தேஹாதிரிக்தமான ஆத்மா இல்லை யென்றாவது ஈஶ்வரன் இல்லையென்றாவது ஶங்கிக்கிறான் என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. ஆனால், அதன் ப்ரகார விஶேஷங்களை அறியாமல் 'பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்தபிண்டோ³த³கக்ரியா:' என்று பேசும்பொழுது ஸாமாந்யமாக ஆத்மா ஒன்று உண்டு என்னும் ஜ்ஞாநம்மாத்ர முள்ளவனாய், லோக த்ருஷ்டியினால் ஜந்ம விநாஶாதிகளைப் பார்த்து 'ஹத்வா ஸ்வஜநமாஹவே', '[illegible]', 'ஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்³யதா:' இத்யாதியாக பந்துக்களைத் தான் வதம் செய்து விடுவதாயும் அதனால் அவர்களுக்கு அத்யந்த விநாஶம் நேர்வதாயும் ப்ரமித்து, கீழ்ச் சொல்லியபடி ஶோகிக்கிறான் என்று மாத்ரம் சொல்லவேண்டும்.

11. 'அஶோச்யாந் ப்ரதி த்வமநுஶோச:; ப்ரஜ்ஞாவாதா³ம்ஶ்ச பா⁴ஷஸே. பண்டி³தா க³தாஸூந் அக³தாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி' [ஶோகிக்கத் தகாதவைகளைப்பற்றி நீ ஶோகிக்கிறாய். தேஹாத்ம விவேகத்தினால் ஏற்படும் வார்த்தைகளையும் பேசுகிறாய். பண்டிதர், தேஹம் ஆத்மா இவற்றைப்பற்றி ஶோகிக்கிறார்.]

அஶோச்யாந் - ஶோகிக்கத் தகாதவைகளைப்பற்றி. தேஹம் ஆத்மா இவை இரண்டும் இந்தப் பதத்தால் குறிக்கப்படுகின்றன. 'தேஹம் நஶ்வரமானதால் அதைப்பற்றி ஶோகிப்பது வீண்; ஆத்மா நித்யமானதால் அதற்கு நாஶமென்பதே இல்லை, ஆகையால், அதைப்பற்றி ஶோகிக்க அவகாஶமில்லை' என்பது தாத்பர்யம். 'அஶோச்யாந்' என்பதற்கு - 'அஶோச்யாந் ப்ரதி' என்பது அர்த்தம்.

ப்ரஜ்ஞாவாதா³ந் - ப்ரஜ்ஞயா க்ருதா வ்யவஹாரா: ப்ரஜ்ஞாவாதா³: (தேஹாத்மஸ்வபாவங்களின் அறிவு இருந்தால் எம்மாதிரியான வ்யவஹாரங்கள் ஸம்பவிக்குமோ அம்மாதிரியான வ்யவஹாரங்களை.)

கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி, 'ப்ரஜ்ஞா வாதாம்ஶ்ச பாஷஸே' (ப்ரஜ்ஞை என்பது உன் விஷயத்தில் வார்த்தைகளில் மாத்ரம் காணப்படுகின்றது) என்பது குறிப்பு.

அநுஶோசஃ - இது இறந்த கால வினை; நிகழ் கால அர்த்தத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. பாஷஸே-இது நிகழ்காலவினை; இறந்தகால அர்த்தத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஶோகம் இப்பொழுதும் உண்டு; பாஷணமோ 'தமுவாச ஹ்ருஷீகேஶ: ப்ரஹஸந்நிவ' என்கிறபடி இப்பொழுது இல்லை. ஆகையால், கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி அர்த்தம் செய்துகொள்ளவேணும். ஒருகால், அர்ஜுநன் செய்த ப்ரஜ்ஞாவாதங்கள் ஸமீபித்த காலத்தில் நடந்தன வென்னும் காரணத்தால் 'பாஷஸே' என்னும் நிகழ்காலத்தை ஸமர்த்தித்தாலும் ஸமர்த்திக்கலாம்; 'அநுஶோசஃ' என்பதிலுள்ள இறந்தகாலம் அம்மாதிரி ஸமர்த்திக்கத்தகாது.

கதாஸூந் - தேஹங்களைப்பற்றி. 'கதா: அஸவ: யேப்ய: தே கதாஸவ:'. அதாவது - தேஹங்கள். ந கதாஸவ: அகதாஸவ:; 'தேஹத்தைக் காட்டிலும் பின்னமானவை'; அதாவது - 'ஆத்மாக்கள்'. இந்தப் பதங்களுக்கு வேறு அர்த்தங்கள் இதைவிட ஸ்வரஸமாக ப்ராப்தமானாலும், அவை ப்ரக்ருதத்திற்கு உபயோகமற்றவையாதலால், இந்த அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்று சொல்லவேண்டும்.

12 - 38. இந்த ஶ்லோகங்களால், ஸ்ரீபகவான், அர்ஜுநனுக்கு ஆத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தை உபதேஶித்து, அந்த உபதேஶத்தினால் அவனுடைய அஸ்தாந காருண்யத்தையும் தர்மாதர்ம ப்ரமத்தையும் அஸ்தாந ஸ்நேஹத்தையும் போக்கி ஶோகத்தை நிவ்ருத்திக்கிறார்.

முதலில், 12 - 15 ஶ்லோகங்களில் 'ஆத்மா நித்யம், தேஹம் நஶ்வரம்' என்பதை ப்ரஸ்தாவித்து, 15 - 25 ஶ்லோகங்களால் ஹேதுக்களைக் கொண்டு அதை உபபாதித்துப் பலவாறாக த்ருடீகரணமும் செய்து, 'இப்படி ஆத்மா நித்யமாகவும் தேஹம் நஶ்வரமாகவும் இருக்கிறபடியால் அவைகளைப்பற்றி ஶோகிப்பதற்குக் காரணமில்லை' என்று உபதேஶிக்கிறார்.

பிறகு, 26 - 28 ஶ்லோகங்களால், 'தேஹமே ஆத்மா என்று ஒத்துக்கொண்டாலும்' என்று அங்கீகாரருஹ்ய வாதம் செய்து, அப்பொழுதும் ஶோகத்திற்கு நிமித்தமில்லை யென்று உபபாதிக்கிறார்.

न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः ।
न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम् ॥ 12.

பிறகு, 29 - 30 ஶ்லோகங்களால், 'ஆத்மா வேறு, தேஹம் வேறு' என்னும் ஸித்தாந்தத்தைப் புகழ்ந்து பேசுகிறார். [இவ்வாறு அர்ஜுநனுடைய அஸ்தாந காருண்யம் நிவ்ருத்திக்கப்படுகின்றது.]

பிறகு, 31 - 34 ஶ்லோகங்களால், அவனுடைய தர்மாதர்ம ப்ரமம் நிவ்ருத்திக்கப்படுகின்றது.

பிறகு, 35 - 38 ஶ்லோகங்களால் அர்ஜுநன் தனது ஶத்ருக்களிடம் செய்யும் ஸ்நேஹமும் அஸ்தாநத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லி, முடிவில், கீழ்ச்செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதநங்களால் தர்மமென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அநுஷ்டாநத்தை மோக்ஷத்தில் இச்சையுள்ளவன் எவ்விதம் அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதை ஸங்க்ரஹமாக ஸூசிப்பித்து ப்ரஸ்துதமான ஆத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநோபதேஶத்தை முடிக்கிறார்.

12. இதில் ஆத்மாவின் ஸ்வபாவம் சொல்லப்படுகின்றது. 'अहं (अतः पूर्वं) जातु न नासं, (अपि त्वासमेव); त्वं (अतः पूर्वं) जातु न नासीः, (अपि त्वासीरेव); इमे जनाधिपाः (अतः पूर्वं) जातु न नासन्, (अपि त्वासन्नेव); (अहं त्वं इमे च) सर्वे वयं अतः परं (जातु) न न भविष्यामः, (अपि तु भविष्याम एव)' என்பது அந்வயம். [நான், இதற்கு முன்னதாக ஒருபொழுதும் இருந்தேனில்லை யென்பது இல்லை; நீயும் இருந்தாயில்லை யென்பது இல்லை; இந்த அரசர்களும் இருந்தார்களில்லை யென்பது இல்லை: நாமெல்லாரும் இதற்குப் பிறகும் ஒரு பொழுதும் இருக்கப்போகிறோமில்லை யென்பதும் இல்லை]. அதாவது - 'நான், நீ, இவர்கள் என்னும் பதங்களால் குறிக்கப்படும் சேதந தத்வங்களெல்லாம் நித்யங்கள் என்று சொன்னதாயிற்று.

'अतः परं' என்று கடைசி வாக்யத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடியால், 'अतः पूर्वं' என்று முதல் மூன்று வாக்யங்களிலும் அநுஷங்கம் செய்யப்படுகின்றது. 'जातु' என்னும் முதல் வாக்யத்திலுள்ள பதமும் மற்றை மூன்று வாக்யங்களிலும் அநுஷங்கம் செய்யப்படுகின்றது. 'जातु' என்றால் 'எப்பொழுதும்' என்று அர்த்தம். 'अहं पूर्वं नासं' என்று மாத்ரம் சொன்னால், இறந்த காலத்தில் ஒரு

ஸமயத்தில் இருந்து மற்றொரு ஸமயத்தில் நசித்து மறுபடியும் இப்பொழுது ஜநித்திருக்கிறார் என்பது ப்ரஸங்கிக்கு மாகையால், அந்த ப்ரஸக்தியை நிவாரணம் செய்வதற்காகவே 'ஜாது' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'து' என்னும் பதமும் இம்மாதிரியே எல்லா வாக்யங்களிலும் அநுஷங்கம் செய்யப்பட்டு 'சுவிசுவாஸம்ஏவ' இத்யாதியான வாக்யங்களுக்குக் காரணமாகின்றது.

'ந நாஸம்' (இருந்தேனில்லை யென்பது இல்லை) என்று இரண்டு 'ந' ப்ரயோகம் செய்து வ்யதிரேக ரூபமாக நிஷேதித்ததன் தாத்பர்யம், கேவலம் உறுதியைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு மாத்ரமன்று. 'ஸாமாந்யமாக ஜநங்கள், லோகத்தில் ஏற்படும் ஜந்ம விநாசாதிகளைப் பார்த்து ஆத்மாவென்று நித்யமான வஸ்து ஒன்றும் இல்லை யென்றே நினைத்திருப்பார்கள்; அப்படி இல்லை யென்பதில்லை' என்பதைக் குறிக்கும் பொருட்டும் இம்மாதிரி ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

தேஹம், ஆத்மா இவைகளின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்த ஸ்ரீ பகவான், முதலில் தேஹத்தின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லாமல் ஆத்மாவின் ஸ்வபாவத்தைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்ததன் தாத்பர்ய மென்ன வென்றால்—'தேஹமோ ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படும் பொருள், ஆத்மாவோ அதீந்த்ரியமான வஸ்து; இதைத்தான் ஒவ்வொரு முமுக்ஷுவும் அவஶ்யம் அறிய வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி, ஆத்மாவை அடைவதிலும் அதை அடைவதற்கு வேண்டுவதான உபாயத்தைச் செய்வதிலும் அர்ஜுநனுக்கு இச்சை ஜநிப்பிப்பதற்காக இம்மாதிரி ஆத்ம ஸம்பந்த உபதேசத்தை முதலிற் செய்கிறார்' என்பதுதான்.

'பகவான் நித்யனன்று என்று அர்ஜுநன் ஸந்தேஹித்தானோ? 'நான் இருந்தேன்' 'நான் இருக்கப்போகிறேன்' என்று எதற்காகத் தன்னைப்பற்றி ஸ்ரீ பகவான் இந்த ப்ரகரணத்தில் நிர்த்தேசித்துக்கொள்ளவேணும்? இப்படிச் செய்யப்படும் நிர்த்தேசம் அப்ரஸ்துதம் போலத் தோன்றுகிறதே!' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கக்கூடும். அது யுக்தமே. 'பகவான் நித்யன்' என்னும் ஜ்ஞாநம் அர்ஜுநனுக்கு ஏற்கெனவே உண்டு. ஆனால், பகவான் அம்மாதிரி நிர்த்தேசம் செய்ததன் தாத்பர்ய மென்ன வென்றால்—'எப்படி நான் நித்யனோ, அப்படியே நீங்களும் நித்யர்கள்' என்னும் த்ருஷ்டாந்த ரூபமான அர்த்தத்தை த்யோதிப்பிக்க வேணும் என்பதே. இந்த அர்த்தத்தை, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய "யதாஹம் ஸர்வேஶ்வரோ நித்ய) ததி

தேஹிநோऽஸ்மிந் யதா² தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா ।
ததா² தேஹாந்தரப்ராப்திர் தீ⁴ரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி ॥ 13.

நாத்ர ஸம்ஶய:, தமேவ ப⁴வந்த: க்ஷேத்ரஜ்ஞா: க்ஷேத்ரேऽநாதி³நித்யா ப⁴வேதி ஶ்ருத்யா:" என்னும் ஸ்ரீ ஸூக்தியிற் காணலாம்.

இந்த ஶ்லோகத்தில், 'நான்', 'நீ', 'இவர்கள்' என்று வெவ்வேருகக் குறிப்பு ஏற்பட்டிருப்பதனால், 'பகவானுக்கும் ஆத்மாக்களுக்குமுள்ள பேதமும் ஆத்மாக்களுக்குள் பரஸ்பரமுள்ள பேதமும் பரமார்த்தங்களே' என்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

13. கீழ் ஶ்லோகத்தில் 'ஆத்மா நித்யம்; அது, ஒரு காலத்தில் இருந்தது மற்ருெரு காலத்தில் இல்லையென்பது இல்லை; எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது' என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில், 'லோகத்தில் காணப்படும் ஜன்ம விநாஶங்கள் தேஹத்தைப்பற்றியவைகளே தவிர ஆத்மாவைப்பற்றியவைகளல்ல' என்பது த்ருஷ்டாந்த முகமாக நிருபிக்கப்படுகின்றது.

'ஸ்வஸ்மிந் தே³ஹே வர்த்தமாநஸ்ய தே³ஹிநோ யதா² கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா, ததை²வ தே³ஹாந்தரப்ராப்திரபி; தத்ர தீ⁴ரோ ந முஹ்யதி' [ஒரே தேஹத்தில் இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக் குறித்து, தேஹத்தின் பால்யாவஸ்தை யௌவநாவஸ்தை வார்த்தகாவஸ்தை என்னும் அவஸ்தைகள் எப்படியோ, அப்படியே ஒரு தேஹம் போய் மற்ருெரு தேஹம் வருவதும். அவ்விஷயத்தில் புத்திமான் ஶோகிக்கமாட்டான்]. 'தேஹத்தின் அவஸ்தைகள் மாறுவது ஆத்ம விஷயமான ஶோகத்திற்கு எப்படி நிமித்தமாகாதோ, அப்படியே தேஹத்தின் மாறுதலும்' என்பது தாத்பர்யம்.

'தே³ஹிநோ யதா² ஜரா ஸ்வஸ்யா:' என்பதனுல் பால்யம் முதலிய அவஸ்தைகள் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்டிருப்பனவென்று ஆத்மாவினிடத்திலேயே, சிலர், இந்த அவஸ்தைகளை அந்வயிப்பார்கள். அவைகளின் அந்வயம் ஆத்மாவுக்கு அநுபபந்நமாதலால், 'தே³ஹிந:' என்னும் ஷஷ்ட்யர்த்தத்துக்கு 'ஆத்மாவைக் குறித்து' என்று அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது—'தேஹத்திற்கு ஸம்பவிக்கும் ஒரு அவஸ்தாநாஶத்தையும் மற்ருெரு அவஸ்தையின் உத்பத்தியையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு, 'அந்தத் தேஹத்திலிருக்கும் ஆத்மா நஶித்தது அல்லது புதிதாக உத்பந்நமாயிற்று' என்று எப்படி நாம் ஶங்கிக்காமல் இருக்கிருேமோ, அப்படியே

𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 ! 𑌶𑍀𑌤𑍋𑌷𑍍𑌣𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌦𑌾𑌃 ।
𑌆𑌗𑌮𑌾𑌪𑌾𑌯𑌿𑌨𑍋𑌽𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌵 𑌭𑌾𑌰𑌤 ! । 14.

ஒரு தேஹம் நஸித்து மற்றொரு தேஹம் வரும்பொழுதும் நாம் ஆத்ம நாஸத்தையும் அதன் உத்பத்தியையும் ஸங்கிக்கக் கூடாது’ என்று சொன்னதாயிற்று.

‘தேஹத்தின் அவஸ்தைகள் மாறுகையிலும் தேஹம் எப்படி மாறுமலே இருந்துகொண்டிருக்கிறதோ’ என்று மற்றும் சிலர், தேஹத்திற்குள்ள அவஸ்தைகளின் அந்வயத்தைத் தேஹத்திலேயே நிதர்ஸிப்பார்கள். அது, ‘𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑍋 𑌯𑌥𑌾’ என்னும் மூல வாக்யத்திற்கு அஸங்கதம். ஆகையால், தேஹத்தில் அந்வயமுள்ள அவஸ்தாத்ரயத்தை ஆத்மாவினிடத்தில் நிதர்ஸநம் செய்வதுதான் இங்கு விவக்ஷிதம். இதுதான், ‘𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌵𑌿𑌧𑌂’ என்னும் ஸ்ரீதேஸிகனுடைய திவ்ய ஸூக்தியின் தாத்பர்யம்.

‘𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑍇’ என்பதற்கு-‘𑌏𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑍇’ (ஒரே தேஹத்தில்) என்பது கருத்து. பின் வரும் ‘𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃’ என்பதனுல் இந்த அர்த்தம் ஸூசிதமாகின்றது. ‘ஒரே தேஹத்தில் நாம் பார்ப்பது போலவே, தேஹாந்த்ர ப்ராப்தியிலும் நாம் அறியவேண்டும்’ என்பது தாத்பர்யம்.

‘அவஸ்தையின் மாறுதல் சில ஸமயங்களில் ஸோகத்திற்குக் காரணமாகின்றதே! யௌவநம் போய் வார்த்தகம் வந்தால் ப்ராயேண எல்லாரும் துக்கிக்கிறார்களே! அது எப்படி ப்ரக்ருதத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகும்?’ என்று ஒரு ஸங்கை ஜநிக்கக்கூடும். ஆனுல், அம்மாதிரியான ஸோகம் இங்கு விவக்ஷிதமன்று. ‘ஆத்மாவுக்கு நாஸம் வந்து விட்டதோ’ என்னும் ஸோகம்தான் இவ்விடத்தில் ப்ரக்ருதம். யௌவநம் போய் வார்த்தகம் வரும்பொழுது, ‘நான் போய்விட்டேனே! மற்றொருவன் வந்து விட்டானே’ என்று ஸோகிப்பவன் இல்லை.

𑌧𑍀𑌰𑌃 - ‘ஆத்மா நித்யம்’ என்னும் ஜ்ஞாநமுள்ளவனே இவ்விடத்தில் ‘தீரன்’ என்று சொல்லப்படுகிறுன். 15-வது ஸ்லோகத்திலுள்ள ‘𑌧𑍀𑌰𑌂’ என்பதைப் பார்க்கவும். ‘ஜந்ம நாஸங்கள் தேஹத்திற்கே தவிர ஆத்மாவுக்கு இல்லை’ என்று சொன்னதாயிற்று.

14. ‘ஆத்மா நித்ய மென்று தெரிந்துகொண்டு அதைப்பற்றி ஸோகிக்காமல் இருப்பதுபோலவே, நாம், நமது தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் ஸம்பவிக்கும் ஸீத உஷ்ணுதி ப்ரயுக்தங்களான ஸுக துக்கங்களை

யும் ஸஹிக்க வேண்டும்; அவைகளும் நமக்கு ஸோக ஸ்தாநமல்ல' என்பது இந்த ஶ்லோகத்தினற் சொல்லப்படுகின்றது. ஆத்ம ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் இதற்கு உத்திதி எப்படி என்பதைச் சற்றுக் கவனிக்க வேண்டும். ஆத்மா நித்யம் என்று சொன்னபிறகு அந்த ஆத்ம நித்யத்வத்தை உபபாதநம் செய்வதே ஸங்கதமாகும். 16-வது ஶ்லோகத்தில் அந்த உபபாதநத்தை ஆரம்பிக்கப் போகிறவராய், நடுவில் இரண்டு ஶ்லோகங்களினல், தர்மாநுஷ்டாந காலத்தில் ஸம்பவிக்கும் ஸுக துக்கங்களை ஸஹிப்பதும் முமுக்ஷுவுக்கு அவஶ்யம் அபேக்ஷிதம் என்பதைத் தாத்பர்யாதிஶயத்தினல் வெளியிடுகிருர். தாத்பர்யாதிஶயம் இருக்குமிடத்தில் இம்மாதிரித்வரை ஸஹஜமே.

'ஹெ கௌஷெய! மாத்ராஸ்பர்ஶாஸ்து ஶீதோஷ்ணஸுகது:கதா: (ஸவந்தி); தெ ஆமாபாயிந:, அநித்யா:; (த ஸ்மாத்) ஹெ பாரத! தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ' [இந்த்ரியங்களுடன் விஷயங்கள் ஸம்பந்தித்தால், அந்த ஸம்பந்தம் ஶீதம் உஷ்ணம் முதலிய ஸுக துக்கங்களைக் கொடுக்கும். ஆனல், நமக்குக் கர்மபந்தமுள்ளவரையில் அவை வருகிறதும் போகிறதுமான ஸ்வபாவத்தை உடையவை; கர்ம பந்தம் விட்டால் அவைகளும் விட்டுவிடும்.]

மாத்ராஸ்பர்ஶா: - மாத்ராணாம் (இந்த்ரியார்த்தாநாம்) ஸ்பர்ஶா: (இந்த்ரியை: ஸம்பந்தா:) [விஷயங்களுக்கு இந்த்ரியங்களுடன் ஏற்படும் ஸம்பந்தம்]. 'மாத்ரா:' என்னும் பதத்தால், இந்த்ரியார்த்தங்கள் (அதாவது-ஶப்தாதிகள்) சொல்லப்படுகின்றன. புராணங்களில் பின்வருமாறு ஒரு ப்ரக்ரியை உண்டு:—முதலில் ப்ரக்ருதி என்பது அவ்யாக்ருதமாக இருந்தது; அதிலிருந்து, ஶப்த தந்மாத்ரை முதலிய ஐந்து தந்மாத்ரைகள் உண்டாயின; அவைகளின் கார்யமாக ஶப்தம் முதலியவையும் அவைகளுக்கு ஆஶ்ரயமாகயிருக்கும் ஆகாஶம் முதலியவையும் உண்டாயின'. அதாவது-நம்முடைய இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படும் ஶப்தம் முதலியவற்றின் காரணமாயுள்ளவை, 'தந்மாத்ரைகள்' என்று சொல்லப்படுகின்றன வென்று ஏற்பட்டது. கார்யத்தில் காரணேபசாரம்செய்து, இவ்விடத்தில் 'மாத்ரை' என்னும் பதத்தால் அதன் கார்யமாயுள்ள ஶப்தம் முதலியவை குறிக்கப்படுகின்றன என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம்.

மாத்ராணாம் (இந்த்ரியாணாம்) ஸ்பர்ஶா: (ஶப்தாதிபி: ஸம்யோகா:) என்பது ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யருடைய பாஷ்யம். இரண்டு விதத்திலும் பர்ய

யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப ।
ஸமது:கஸுகம் தீரம் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே ॥ 15

வஹிதமான அர்த்தம் ஒன்றே. ஆனால், 'ஶ்ரோத்ரா:' என்னும் பதத்திற்கு 'இந்த்ரியங்கள்' என்று அர்த்தம் சொல்வது கொஞ்சம் அப்ரஸித்தம் என்று மாத்ரம் ஒரு தோஷம் சொல்லக்கூடும்.

ஶீதோஷ்ண ஸுகது:கதா: - 'ஶீதம் உஷ்ணம் ம்ருது கடினம், இவை ரூபமான ஸுக துக்கங்கள்' என்பது அர்த்தம். யுத்தத்தில் ஸம்பவிக்கும் ஶஸ்த்ர பாதங்களும் இவ்விடத்தில் உபலக்ஷிதம்.

தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ - அவைகளைப் பொறுத்துக்கொள். 'தபஸ்ஸை அநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் பசி தாஹத்தைப் பொறுப்பதுபோல, தர்மாநுஷ்டாந காலத்தில் இம்மாதிரியாக ஸுக துக்கங்களைப் பொறுக்க வேண்டும்' என்பது தாத்பர்யம். 'கௌந்தேய' 'பாரத' என்னும் ஸம்புத்திகள், இந்த ஸுக துக்கங்களைப் பொறுப்பதற்கு அவஶ்யமான தைர்யம் அர்ஜுநனுக்கு ஜந்ம ஸித்தம் என்பதைக் குறிக்கின்றன. ஸுகத்தைப் பொறுப்பதாவது - அதனால் உத்ஸேகத்தை அடையாமலிருப்பதே.

ஆகமாபாயிந: - ஆகமாபாயஶீலா:. 'கர்ம பந்தமிருக்கும் வரையில் இம்மாதிரியான ஸுக துக்கங்கள் அவர்ஜநீயங்கள்' என்பது தாத்பர்யம். **அநித்யா:** - கர்ம பந்தம் விட்டால் இவைகளும் விலகிவிடுமாகையால் இவை அநித்யங்கள். ஆகையால், இப்பொழுது அவைகளைப் பற்றி ஶோகிப்பது வீண் என்றாயிற்று.

15. 'அப்படி ஸுக துக்கங்களை ஸஹிப்பதன் பலமென்ன' என்பது இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. 'ஆத்மா வென்பது நித்யமான வஸ்து ; இந்த்ரியார்த்த ஸ்பர்ஶத்தால் ஏற்படும் ஸுக துக்கங்களோ அநித்யங்கள் (கர்மபந்தம் இருக்கும் வரையில் இருப்பவை) ; தவிரவும் அபரிஹார்யங்கள் : ஆகையால், அவைகளைப் பொறுப்பதுதான், மோக்ஷத்தை இச்சிக்குமவனுடைய லக்ஷணம்' என்பது இதன் தாத்பர்யம்.

'தீரம் ஸமது:கஸுகம் யம் புருஷம், ஹே புருஷர்ஷப! ஏதே ந வ்யதயந்தி, ஸ (ஏவ) அம்ருதத்வாய கல்பதே'.

[ஹே புருஷஶ்ரேஷ்டனே! துக்கத்தையும் ஸுகம்போல நினைக்கும் யாதொரு தீர புருஷனை, இம்மாதிரியான இந்த்ரியார்த்த ஸ்பர்ஶங்கள் சலிப்பிக்கவில்லையோ அவன்தான் மோக்ஷத்திற்கு அர்ஹன்.]

தீரம்- துக்கங்களை ஸஹிக்கும் யோக்யதையுள்ள. அதாவது -'ஆத்மா நித்யமென்னும் த்ருடமான ஜ்ஞாநத்துடன் இருப்பவன்' என்பது தாத்பர்யம். 'தீரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி' என்னும் 13-வது ஶ்லோகத்தைப் பார்க்கவும்.

ஸமது:கஸுகம் - ஸமே து:கஸுகே யஸ்ய - துக்கம் ஸுகம் இரண்டையும் துல்யமாக நினைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள. அதாவது-'துக்கம் ஸம்பவித்தபோதிலும் அதை ஸுகமாகவே பாவிக்கும்' என்பது கருத்து. ஆரோக்யத்தை இச்சிப்பவன் ஔஷதம் முதலியவற்றால் ஏற்படும் க்லேஶத்தைக் கணிசியாமல், அவைகளை ஸுக ஸாதநமென்று எண்ணி ப்ரவ்ருத்திப்பதுபோல, மோக்ஷத்தை இச்சிக்குமவனும் துக்கத்தைக் கணிசியாமல் ப்ரவ்ருத்திக்க வேணும் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்தப் பொறுமை ஶாஸ்த்ரீய கர்மாநுஷ்டாந ஸம்பத்தமாக இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது. திருடன் முதலிய துஷ்டர்கள் ஸமதுக்க ஸுகர்களாக இருக்கையிலும் மோக்ஷார்ஹர்களாகிறாரில்லை.

ஏதே - இந்தப் பதத்தால், மாத்ராஸ்பர்ஶா: (இந்த்ரியார்த்த ஸ்பர்ஶங்கள்) குறிக்கப்படுகின்றனவே தவிர, ஸுக துக்கங்கள் குறிக்கப்படவில்லை.

ந வ்யதயந்தி - ந பாதயந்தி - சலிப்பிக்கவில்லை. இந்த்ரியார்த்த ஸ்பர்ஶங்கள், சில ஸமயங்களில் ஸுகத்தையும் கொடுக்கக்கூடியவையாதலால் 'ந பீடயந்தி' (உபத்ரவிக்கவில்லை) என்னும் அர்த்தம் இவ்விடத்திற்கு அஸங்கதம்.

ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே - அவன்தான் மோக்ஷத்திற்கு அர்ஹன். 'ஸ (ஏவ)' [அவன்தான்] என்று சொன்னதால், 'அஸ்தாநத்தில் ஸ்நேஹம் முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு ஶோகத்தை அடையும் உன்னைப்போன்றவன் மோக்ஷத்திற்கு அநர்ஹனே' என்று சொன்னதாயிற்று. 'புருஷர்ஷப' என்னும் ஸம்புத்தி, துக்க ஸஹநத்திற்காக அர்ஜுநனை ப்ரோத்ஸாஹநம் செய்கின்றது.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

நம் முன்னோர்களுடைய ஜீவநதேச வாஸம்.

(தொடர்ச்சி.)

இந்த ருக்வேத வசநம் டிலக் வித்வானால் எடுக்கப்படுகிறது.

"𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌦𑌿𑌵 𑌆𑌹𑍁𑌃 𑌪𑌰𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌿𑌣𑌂 । 𑌅𑌥𑍇𑌮𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌷𑌳𑌰 𑌆𑌹𑍁𑌰𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥"

இதற்குத் தேவதை ஸம்வத்ஸர தேவதையான ஸூர்யன். அவர் யாவரையும் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறபடியால், அவர் பிதாவெனப்படுகிறார். 'பஞ்சபாதம்' என்றால் ஐந்து ருதுவென்றும், 'ஷட் அரம்' என்றால் ஆறு ருதுவென்றும் பாஷ்யம். 'த்வாதசாக்ருதி' என்றால் ஸம்வத்ஸர தேவதைக்குப் பன்னிரண்டு மாஸங்களே ஆகாரங்களெனப்படுகிறது. 'ஸப்தசக்ர'மென்றால் ஸூர்யனுடைய ஸப்தகிரணங்களே சக்ரங்களாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது. 'புரீஷம்' என்றால் ஜலம்; அதனுடைய ஸம்பந்தம் ஸூர்யனுக்கு உண்டென்று அபிப்ராயம். வ்ருஷ்டியின் ஜலமென்று பாஷ்யகாரர் அபிப்ராயம். இந்தத் தேவதையைச் சிலர் '𑌦𑌿𑌵𑌃 𑌪𑌰𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌿𑌣𑌂' என்கிறார்கள். [தேவலோகத்தினுடைய அந்தரிக்ஷ லக்ஷணமான உயர்ந்த பாதியில் இருக்கும் ஆதித்யனிடம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்; அதாவது-ஸம்வத்ஸரம் 'ஆதித்யாதீநம்' என்று ஸாயண பாஷ்யம். 'பரே அர்த்தே' என்றால் த்யுலோகத்தில் விஷ்ணுவினுடைய மூன்றாம் பாதஸ்தானத்தில் என்று ப்ரஸ்னோபநிஷத் ஸங்கரபாஷ்யம்.] 'விசக்ஷணம்' என்றால் ஸர்வ த்ரஷ்டாவென்று தாத்பர்யம். அந்தத் தேவதையைப்பற்றி

வேறு சிலர், ‘அவரை ஸூர்யனாகப் பாவித்து, ஸப்தசக்ரம் என்பது ஷட்ருதுவுடன் கூடியதும் ப்ராணிகள் உபரதியை அடைவதுமான ஸம்வத்ஸரத்தில் வைக்கப்பட்டதாகச் சொல்வர்’ என்று பாஷ்யம்.

இந்த வாக்யத்துக்கு முன் வாக்யத்தில் த்வாதசாரங்களுடன் கூடிய சக்ரத்தில் 720 அக்நி புத்ரர்கள் இருக்கின்றார்களெனச் சொல்லப்படுகிறது. பாஷ்யத்தில் 720 அஹோராத்ரங்களை அவ்வண்ணம் வர்ணிப்பதாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆதலால் தேவதை ஸம்வத்ஸரம்; அவர்க்கு 12 மாஸங்களும் 12 ஆகாரங்கள். சிலர் அவர்க்கு 5 ருதுக்கள் என்பர். சிலர் ஆறு ருதுக்கள் என்பர். டிலக் வித்வான், ஐந்து ருதுக்கள் என்பதால் பத்து மாஸகாலம் ஸூர்யதர்சநம் திகமுமுண்டென்றும், மற்றிரண்டு மாஸங்களில் அவர் புரீஷிணம், அதாவது முன் பலவிடங்களில் சொன்னபடியே ஜலமத்யே ஸ்தாபிதராய் இருந்தாரென்றும் தாத்பர்யம் என்கிறார். இதற்கு அநுகூலமாக, எப்போது ருதுக்கள் ஆறாயினவோ, எப்போது ஸூர்ய தர்சநம் ஜநங்கட்கு என்றும் கிடைத்ததோ, அப்போது ஸூர்யன் விசக்ஷணரென்று வர்ணிக்கப்பட்டதாகச் சொல்கிறார். த்யுலோகத்துக்குப் பரார்த்தத்தில் என்றால், தூரமான கீழ்ப் பாகம், அதாவது ஸமுத்ரம் என்றும், அங்கிருக்கையில் அவர் புரீஷிணரென்றும், ‘உபரே’ என்றால் த்யுலோக ஸமீபமென்றும், அங்கிருக்கையில் அவர் விசக்ஷணராயிருந்தார் என்றும் டிலக் சொல்கின்றார். இதனால், ஒரு ஸம்வத்ஸரம் ஐந்து ருதுக்களுடன் கூடியிருந்ததும், மற்றிரண்டு மாஸங்களில் ஸூர்யன் பூமியின் கீழிருந்ததும் வேத மந்த்ர த்ரஷ்டாக்களால் ஸ்மரிக்கப்பட்டதென்று தாத்பர்யம்.

பிறகு திலக் வித்வான், ஆதித்யாநாம் அயநம், அங்கிரஸாம் அயநம், கவாம் அயநம், என்று வழங்குகின்ற ஸத்ர யாகங்களைப் பற்றி யோசிக்கின்றார். வைதிக க்ரதுக்களில் இவை அநாதியாம். ஒரேவிதமான யாகத்தினுடைய விகல்பிக்கின்ற பேதங்களென்று அவற்றைச் சொல்ல வொண்ணுமாம். ‘கவாமயநேநயந்தி । காவோ வா ஸத்ரமாஸத, ஸத்ரமாஸீநா [illegible]யந்தி’ எனும் ஐதரேய ப்ராஹ்மண வசநத்தை அநுஸரித்து, கவாம் அயநமெனும்

யாகாநுஷ்டாநத்தினால் ஆதித்யாநாம் அயநமும் அநுஷ்டித மென்று தாத்பர்யம். கவாம் அயநம் ஐதரேய ப்ராஹ்மணத்தில் ஒரு தரமும், தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில், இரண்டு தரமும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதாம். 'காவோ வா ஏதத்ஸத்ரமாஸத', என்றும், 'காவோ வா ஏதத்ஸத்ரமாஸத, அஶ்ருங்காஸ்ஸதீஃ, ஶ்ருங்காணி நோ ஜாயந்தா இதி காமேந' என்றும், 'ஶ்ருங்காணி விஷாஸந்தீ' என்றும் ப்ரகரணங்கள் ஆரம்பிக்கின்றன. அந்த ஸத்ர ப்ரயோஜநம், 'தஶஸு மாஸேஷு ஶ்ருங்காண்யஜாயந்த' என்றும், 'தாஸாம் தஶஸு மாஸேஷு நிஷண்ணா ஆஸந், யாஸாம் ஶ்ருங்காண்யஜாயந்த', என்றும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. இந்த ஸம்வத்ஸர யஜ்ஞமானது, ஸம்ஹிதைகளிலும் ப்ராஹ்மணங்களிலும், ஸூர்யனுடைய ஸம்வத்ஸர யாத்ரையோடு ஒத்து, ஸம்வத்ஸர காலம் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆனாலும், அது ஒரு காலத்தில் பத்து மாஸங்களில் முடிந்ததாகவும் தெரிகிறது. இந்த யாகத்தைப் பன்னிரண்டு மாஸங்களிலாவது, பத்து மாஸங்களிலாவது செய்துமுடிக்கலாமென்று சொல்லித் தைத்திரீய ஸம்ஹிதை, இது இப்படி இருப்பதற்குக் காரணத்தை, 'ரூடேந வர்த்மநா வஹந்தி', யென்று யோசிக்கின்றது. 'ரூடேந' எனும் சப்தத்தைப் பாஷ்யகாரர் 'அநாதி வழக்க'மென்று வ்யாக்யாநம் செய்கிறார். இதனுடன் தசக்வாள் எனும் அங்கிரஸ்ஸுக்கள் யாகத்தைப் பத்துமாஸங்களில் முடித்தனர் எனும் ப்ரமாணத்தையும் சேர்த்து யோசித்தால், வைதிக ஆர்யர்களுடைய முன்னோர்கள் ஸ்தலாந்தரங்களில் யாகத்தைப் பத்து மாஸங்களுக்குள் முடித்தனர் என்று ஏற்படுகிறது.

கவாம் அயநம் எனும் யாகத்தில், 'கோ'சப்தம் ஆதித்யர்கள், அதாவது, மாஸதேவதைகள் என்று ஐதரேய ப்ராஹ்மணம் விவரித்ததை முன்பே காட்டியுள்ளோம். வேத பாகங்களில் அஹோராத்ரங்களையும், மழை ஜலத்தையும், உதயமாகுமுன் உண்டாகும் ஸூர்யரஸ்மிகளையும் அதாவது உஷாகாலத்தையும் 'கோ' சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கிறார்கள், இதர ஆர்யமதங்களிலும்

அஹோராத்ரங்கள் பசுவென்று சொல்லப்படுகின்றனவாம். ஆதலால் 'மோக்கள் கொம்புகளை ஸம்பாதிக்கவேண்டிப் பத்துமாஸம் ஸத்ரயாகம் அநுஷ்டித்தன' எனும் கதையின் தாத்பர்யமாகத்திலக் வித்வான், நீடித்த ராத்ரிகளில் பனி முதலான அஸுரர்களால் நிரோதம் பண்ணப்பட்ட நாள்கள் பத்து மாஸம் வரையிலும், அதாவது ஒரேபகலாக நீண்டுவளர்ந்ததும் இராப்பகலான நாள்களாக வளர்ந்ததுமான பத்துமாஸகாலம் வரையில் நடந்துவந்தன வென்றும், அதுவரையில் மவாம் அயநம் எனும் ஸத்ரம் நடந்தேறிய தென்றும், அதன்பிறகு இரண்டு மாஸகாலம் இருட்டாக விஸ்தரித்த தென்றும் அபிப்ராயப்படுகிறார். பார்ஸிகளுடைய அவஸ்தாக்ரந்தத்திலும் அவர்களுடைய முன்னோர்கள் வஸித்த் தேசவிசேஷத்தில் பத்து மாஸம் ஸூர்யதர்சநமும், இரண்டு மாஸம் அதனுடைய அபாவமும் இருந்ததென்றும், அந்தத் தேசம் பனிக்கட்டிகளால் மூடப்பட்டுப் போய் அந்த முன்னோர்கள் அதைத் துறந்துவிட்டார்க ளென்றும் சொல்லப்படுகின்றதாம்.

ஸோமயாகம் யாகங்களுக்குள் அநாதியாம். அது நம்முடைய முன்னோர்களான வைதிக ஆர்யராலும், பார்ஸிகளெனப்பட்ட ஐரானியராலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டது. அதில் ஸோமரஸம், காலை மத்யாஹ்நம் ஸாயங்காலம் ஆக மூன்றுதரம் தேவதைகளுக்கு ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது. ஒரு நாளில் முடிகின்ற ஸோமயாகம் ஏகாஹமென்றும், ஒரு நாளுக்கு மேற்பட்டுப் பன்னிரண்டு நாள்களுக்குள் முடிவது அஹீநமென்றும், பதின்மூன்று நாள்களிலோ, அதற்கு மேற்பட்டு வர்ஷ ஸஹஸ்ரம் வரையில் செய்யப்படுவது ஸத்ரமென்றும் சொல்லப்படுமாம். அக்நிஷ்டோமம் முதல் வகுப்பில் முடிவதாம். அத்யக்நிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடஸி வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம் இவை ஜ்யோதிஷ்டோமனுடைய விகல்பங்களாம். த்வாதசாவும், அஹீநமாயும் ஸத்ரமாயும் அநுஷ்டிக்கப்படுமாம். மவாம் அயநம் ஸத்ரத்தில் அந்தர்க்கதமாம். அதில், முதல் திநமும் முடிவான திநமும், அதிராத்ரம் அநுஷ்டிக்கப்படுமாம். இரண்டாவது திநம் சதுர்விம்சமும், முடிவான திநத்துக்கு முதல்நாள் மஹாவ்ரதமும் செய்யப்படுமாம். ஜ்யோதிஸ் ஒருநாள், மோ ஒருநாள், ஆயுஸ் ஒருநாள், ஆயுஸ் ஒருநாள், மொ ஒருநாள், ஜ்யோதிஸ் ஒருநாள், இவ்வண்ணம் ஆறுநாள் க்ரியைகளுக்கு 'ஷலஹம்' என்று பெயர். ஷல

ஹம் இருவிதம்: அவை, அபிப்லவம் ப்ரிஷ்த்யம் என்பன. மாஸத்துக்கு ஐந்து ஷலஹம். ஈஷத் பேதத்தோடு இந்த க்ரியைகள், முன் 150 நாட்கள், பின்னால் 150 நாட்கள்; மறுபடியும் ஷலஹங்கள், முன் 24 நாட்கள், பின் 24 நாட்கள்; இவ்வண்ணம் அநுஷ்டிக்கப்படுமாம். விஷுவான் என்னும் நடுநாளைக்கு முன்னும் பின்னும் முறையே அபிஜித் ஒருநாளும், ஸ்வரஸாமம் மூன்று நாளும், ஸ்வரஸாமம் மூன்று நாளும் விஸ்வஜித் ஒரு நாளும்; இப்படி ஸத்ரயாகம் 360 நாட்கள் வரையில் அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. கவாம் அயநம் பத்தே மாதம் நடந்தால் ஷலஹ திங்கள் குறைவுபடும்; முன் முப்பது நாளும், பின் முப்பது நாளும், 10 ஷலஹங்கள் குறையும். கவாம் அயநத்தில், இரண்டு ரூப ஷலஹங்களும் உண்டு. ஆதித்யாள் அயநத்தில் எல்லா ஷலஹங்களும் அபிப்லவங்கள்; ஆங்கிரஸ்ஸுக்களுடைய அயநத்தில் எல்லாம் ப்ரிஷ்த்யங்கள்.

இது தவிர தைத்திரீய ஸம்ஹிதைகளிலும் ப்ராஹ்மணங்களிலும் ராத்ரி ஸத்ரங்கள் என்று யாக விஶேஷங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இவை ஒரு ராத்ரியிலோ, இரண்டிலோ, பத்திலோ, அதிகப்பட்ட ராத்ரிகளிலோ, நூறு ராத்திரிகள் வரையிலோ அநுஷ்டிக்கத் தக்கன. அந்த எல்லைக்குள் அவை அடங்குகின்றன. இவற்றுளும், அதிராத்ரங்களில் போல ஸோமரஸம் ராத்ரியில் மூன்று பர்யாஸங்களில் ஸமர்ப்பிக்கப்படுமாம். இந்த யாகத்தைப்பற்றி, ஐதரேய ப்ராஹ்மணம் சொல்கின்றது: அஸுரர்கள் ராத்ரியை ஆஶ்ரயித்தார்கள்; தேவர்கள் அஹஸ்ஸை ஆஶ்ரயித்தனர்; அவர்கள் அஸுரர்களை ராத்ரியினின்றும் துரத்த இச்சித்தார்கள். அதை நிறைவேற்றுவதாக, இந்த்ரன் ஒருவனே ஒப்புக்கொண்டான்; சந்தஸ்ஸுக்களுடைய ஸஹாயத்தைக் கொண்டு அவனுக்கென்று உத்தேசித்த மூன்று ஸோமார்ப்பணத்தின் மூலமாக ராத்ரியின் மூன்று பிரிவுகளினின்றும் அஸுரர்களை ஓட்டிவிட்டான்.

அதிராத்ரம் என்பது இந்த்ரனைக்கொண்டு அஸுரர்களுடைய நிக்ரஹத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட யாகம். இப்படிப்பட்ட க்ரியா விசேஷம் பார்ஸிகளுடைய மதத்திலும் காணப்படுகிறது. 10 மாஸங்களில் யாகம் முடிவு பெற்றபோது, ஒரே இருளாக நீண்ட இரண்டு மாஸங்களில் இந்த்ரனுக்கு உத்ஸாஹத்தைக்

கொடுக்கவெண்ணி ராத்ரி ஸத்ரங்கள் அநுஷ்டிக்கப்பட்டனவென்றும், ஸூர்யதர்சநம் ஏழு மாஸம் இருந்து, உஷாகாலம் ஒரு மாஸமும், ஸாயம் ஸந்த்யை ஒரு மாஸமும் நீண்டு, தமஸ் மூன்று மாஸம் நீண்டு, வர்ஷம் முடிவு பெறுகின்ற த்ருவ ஸமீப தேசங்களில், நம் முன்னோர்கள் வாஸம் செய்த காலத்தில், மேலே சொன்ன ராத்ரி ஸத்ரங்களை 100 ராத்ரிகளில் அநுஷ்டித்தார்களென்றும், அந்தத் தேச விசேஷத்தைவிட்டுத் தென்புறம் அவர்கள் வரவர, ராத்ரி ஸத்ரங்கள், குறைவுபட்ட ராத்ரிகளில் அநுஷ்டிக்கப்பட்டனவென்றும், த்ருவ ஸமீப தேசங்களை முற்றிலும் விலகிவிட்ட பிறகு, அந்த அநுஷ்டாந அடையாளமாக இப்போது வர்ஷாந்தமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்ட ஸத்ர யாகத்தின் முன்னும் பின்னும் அதிராத்ரமெனப்படுவது அநுஷ்டிக்கப்படுகிறதென்றும் திலக் வித்வான் யோசிக்கின்றார். ஶதராத்ரங்களில் அநுஷ்டிதங்களான யாகங்கள் இந்த்ர தேவதைக்கே யுரியனவாதலால் தான் இந்த்ரனுக்கு ஶதக்ரது வெனும் பெயர் வந்ததென்பதைத் தீர விசாரித்து நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார். ஶதக்ரதுக்களைப் புராணங்கள் அஶ்வமேதங்களென்று யோசித்தபோதிலும், அவை ராத்ரி யாகங்களில் சேர்க்கப்பட்டவை யென்கிறார். ருக் வேதத்தில் வஸிஷ்ட ப்ரோக்தமான ஒரு ஸூக்தத்தில், 'இந்த்ர க்ரதும் ந ஆ பர பிதா புத்ரேப்யோ யதா । ஶிக்ஷா ணோ அஸ்மின் புருஹூத யாமநி ஜீவா ஜ்யோதிரஶீமஹி ।" [ஓ இந்த்ரனே! பிதா புத்ரனுக்குச் செய்வதைப்போல் எங்களுடைய யாகத்தை நடப்பிப்பீர்; பகு பெயரால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவரே! இந்த யாகத்தில் நாங்கள் ஜ்யோதிஸ்ஸை அடையும்படியாக எங்களை ஶிக்ஷிப்பீர்] எனும் வாக்யம் ஐதரேய ப்ராஹ்மணத்தின்படி மேற்குறித்த ராத்ரி ஸத்ர விஷயமென்று யோசிக்கின்றார். தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில், தஶராத்ரமெனும் யாக ஸம்பந்தமாக, 'தேவபுரா꞉' எனும் ஶப்தங்களை, 'ஏதா தா꞉ தேவபுராவ்யாநி, ஶதராத்ரஸம் ஸம்மிதாந்யஹாநி' என்று பட்ட பாஸ்கர வ்யாக்யாநமிருக்கிறபடியை யோசித்து, '100 நாள் வரையில் நீண்ட தமஸ்வில் ஶம்பரனுடைய நூறுகோட்டைகளை இந்த்ரன் நாசம் செய்தார்' என்பதும், அந்த யுத்தத்தின் நீண்டகாலத்தைச் சொல்வதாக நினைக்

கின்றார். இதே ரூபமான ஒரு உபாக்யாநம் பார்ஸிகளுடைய மதக்ரந்தங்களிலும் இருக்கின்றதாம். அங்கே தேவதையின் பெயர் திஷ்ட்ரியன். அவர்க்கு அஸுர மாஸ்டாவால் ஒரு ராத்ரியோ இரண்டு ராத்ரிகளோ, ஐம்பதோ, நூறு ராத்ரிகள் வரையிலோ பண்ணப்பட்ட ஹோமத்தின் ப்ரயோஜநமாக அவர் சத்ருக்களை ஜெயித்து வருகின்றார். 'ராத்ரிம் ஸதீத்ர்யவஸ்யதே ஜதி ஸகீரா தூ:' என்று ஸாயநபாஷ்யம். ஆதலால் தீர்க்கமாக நீண்டராத்ரியினுடைய முதலிலும் முடிவிலும் அது அநுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று திலக்கினுடைய யோசனை. இப்போது சதுர்விம்ஸத்தில் தொடங்கி மஹா வ்ரதத்தில் முடிகின்ற ஸத்ரயாகத்தின் முன்னும் பின்னும், அது அநுஷ்டிக்கப்படுகிறது; முன்பு நீண்ட தமஸ் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்கிறார்; மற்ற ராத்ரிகளில் ராத்ரிக்ரதுக்கள் முன் அநுஷ்டிக்கப்பட்டன; இப்போது அவற்றிற்கு ஆவஸ்யகம் இல்லை. ஆதலால், ராத்ரி யென்றால் அஹஸ் என்று அர்த்தம்செய்து, மீமாம்ஸகர்கள் அவற்றை ஸோமயாகங்களில் சேர்த்து, அஹீநமென்றும் ஸத்ரமென்றும் பெயரிட்டு அநுஷ்டிக்கச்செய்தார்கள் என்று திலக் சொல்லுகிறார்.

த்ருவப்ரதேச வாஸத்தை மறந்தபிறகு ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாயத்தைக் கைவிடாத விப்ரர்கள், தத்ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு மூலங்களை விசாரிக்கப்புகுந்து, அவ்விசாரம் வேதங்களில் ப்ராஹ்மண பாகங்களில் பெருகுகின்றதென்றும், அதைக்குறித்து ப்ராஹ்மண பாகங்கள், சிலர் தூஷிக்கின்றபடித் தூஷணார்ஹங்கள் அல்லவென்றும் திலக் யோசிக்கின்றார்.

வைதிக கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் விஷயமாக திலக்வித்வான் செய்கின்ற சில யோசனைகளை இங்கே விவரிப்போம். அந்தத் தேவதைகளுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைப் பலவிதமாக நம்முடைய பூர்வவித்வான்கள் யோசித்தார்களாம். சிலர், அத்தேவதைகள் தேஜோவிசிஷ்டர்களாயும் திவ்ய சரித்ரத்துடன் கூடினவர்களாயும் லோகத்தில் இருந்து, பிறகு

தேவதாரூபத்தை அடைந்தவர்களென்பர். இன்னும் சிலர், மேலே விவரித்தவர் புண்யகர்மங்களால் தேவத்வத்தை அடைந்தவர்கள், வைதிக கர்மங்களுக்கு உத்தேஶ்யரான தேவதைகளோ, ஜந்மத் தாலேயே அதிகாரி தேவதைகளாய் அவதரித்தவர்கள் என்றும் சொல்வார். சப்தார்த்த விவரண ஸமர்த்தரான நைருக்தர்கள், உஷை, மின்னல், காற்று மழை, அக்நி, வாயு, இவைபோன்ற ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களும் தோற்றங்களும் தேவதைகளாகப் பாவிக்கப்பட்டன என்று சொல்வர். இவர்களை ஆதிபௌதிகர்கள் எனல் தகும்; ஆத்யாத்மிகர்கள் யாவற்றையும் வேதாந்தாநுஸாரியாக விவரிப்பார்கள். வேதார்த்தநிச்சயம் செய்கின்ற ஆதுநிகர்கள் (முக்யமாக ஐரோப்யர்கள்) நைருக்தர்கள் யோசனைகளை அங்கீகரித்துச் சிலவிடங்களில் அதே முறைகளில் வேறு யோசனைகளையும் செய்கின்றனர்.

நிதமும் ப்ரகாசம் தமஸ்ஸை நிரவஸிப்பதையும், காற்றுமழையாகிய தேவதையானது மழையையும் வெளிச்சத்தையும் தடுக்கும் கார்மேகங்களை ஜெயிப்பதையும்பற்றியே, வேதஸம்பந்தமான கதைகள் பேசுகின்றன வென்பது நைருக்தவாதம். அஶ்விநிதேவதைகள் வர்திகமெனும் பக்ஷிவிசேஷத்தைக் காப்பாற்றின கதை, ராத்ரி ஸம்பந்தமான தமஸ்ஸினின்று உஷையெனும் காலை வெளிச்சத்தைக் கொண்டுவருவதைச் சொல்லுகிறதென்று அவர்கள் சொல்வார்கள். "வ்ருத்ரன் யார்? மேகமென்று நைருக்தர் (சொல்வார்.) த்வஷ்டாவின் குமாரனான அஸுரன் என்று ஐதிஹாஸிகர்கள் (சொல்வார்கள்.) ஜலத்தினுடையவும் ஜ்யோதிஸ்ஸினுடையவும் சேர்க்கையாகின்ற காரணத்தால் வர்ஷமாகிற கார்யம் உண்டாகிறது. அது உவமையால் யுத்தமென வர்ணிக்கப்படுகிறது. மந்த்ரவர்ணங்களும் ப்ராஹ்மண வாதங்களும் (வ்ருத்ரனைப்) பாம்பென வர்ணிக்கின்றன. (அவன்) சரீரத்தை வ்ருத்திசெய்து ஸ்ரோதஸ்ஸுக்களை (ஆறுகளை) தடுத்தான். அவன் கொல்லப்பட்டபோது ஜலங்கள் ப்ரவஹித்தன" என்று யாஸ்கர் எழுதுகின்றார். ப்ரஜாபதி தனது புத்ரியினிடம் காமம் கொண்டார் எனும் ப்ரஸ்தாபத்தைப்பற்றி ஐதரேய ப்ராஹ்மணம், ஸூர்யன் உஷையை அநுஸரித்து ஓடுவதென்று சொல்லுகிறது. குமாரில பட்டாசார்யர் இந்த்ரனை ஸூர்யனாகவும், அஹல்யையை ராத்ரியாகவும் யோசிக்கின்றனராம்.

உஷாகாலம் வருவதையும், பிறகு ஸூர்யோதயமாவதையும் வர்ணிப்பவைபோல், பல வேதகதைகளை மாக்ஸ்முல்லர் யோசிக்கின்றாராம். இந்த்ர வ்ருத்ராஸுர கதைகளைக் காற்றுமழையினுடைய ஸங்கிவேசங்களாக நைருக்தர்கள் யோசிக்கின்றார்களாம். இதை ஐரோப்பியர்களும் அங்கீகரிக்கின்றனராம். இன்னும் சில ஐரோப்பியர்கள் வஸந்தகாலம் வர்ஷாகாலம் கழிந்து வருகின்ற ப்ரகாரங்களை வேதகதைகள் வர்ணிப்பனவாக எண்ணுகின்றனர். அஶ்விநி தேவதைகள் ச்யவநருக்குப் பால்யம் அளித்த கதையையும், அத்ரியை வெப்பத்தினின்றும் இருட்டினின்றும் ரக்ஷித்த கதையையும், வந்தநரை அவர் புதைக்கப்பட்ட குழியினின்று மீட்ட கதையையும், விஷ்பலர்க்குப் புதிய கால் தந்த கதையையும், ருஜ்ராஶ்வருக்குக் கண்கொடுத்த கதையையும், வர்ஷாகாலத்தில் மாலிந்யம் அடைந்த ஸூர்யன் வஸந்தகாலத்தில் ஸ்வதேஜஸ்ஸைப் பொருந்தின கதையென்றே சொல்வார்கள். இந்த ப்ரகாரம் வேதார்த்தவிசாரம் செய்வதை திலக்வித்வான் அங்கீகரிக்கின்றனர். ஆனால் நமது முன்னோர்கள் த்ருவப்ரதேசவாஸம் செய்தார் என்பதை ஒப்புக்கொண்டபிறகுதான், ஸம்சயத்துடன் கூடிய பல வேதவாக்யங்கள் ஸ்பஷ்டமான அர்த்தங்களைக் கொடுக்கக்கூடுமென்று அவர் யோசிக்கின்றார். வ்ருத்ரன், நமுசி, சுஷ்மன், சம்பரன், வலன், பிப்ரு, குயவன் என்று சொல்லப்பட்ட இந்த்ர சத்ருக்களுக்கெல்லாம் ஆகாரம் ஒரே ப்ரகாரமானதாம். இவர்களை இந்த்ரன் கொன்ற ப்ரயோஜநம், ஸிந்து வென்றும் அப் பென்றும் சொல்லப்பட்ட ஜலங்களின் நிரோத நிவ்ருத்தியும் ப்ரவாஹமும் என்று வேதவாக்யங்கள் சொல்கின்றன. வ்ருத்ரனை அப்பின்மேல் ஶயிக்கின்றவனென்றும், இந்த்ரனை அப்பின்கண் ஜயிக்கின்றவனென்றும் வேதம் வர்ணிக்கின்றது. பல விடங்களில் இந்த்ரன் வ்ருத்ராதிகளை ஜெயித்துப் பசுக்களை மீட்டானென்று சொல்லப்படுகின்றது. இன்னும் பல விடங்களில் மேற்சொன்ன அஸுரர்களை ஜெயித்து இந்த்ரன் காலை வெளிச்சத்தையோ, பகலையோ, ஸூர்யனையோ, உஷாகாலத்தையோ கொண்டுவந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

பத்ராதிபர்.

(இன்னும்வரும்.)

120

ஸ்ரீ:.

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

சென்னியோங்கு.

1. சென்னியோங்கு தண்திருவேங் கடமுடை யாயுலகும்
தன்னைவாழ நின்றநம்பீ தாமோத ராசதிரா [றிக்கொண்டு
என்னையுமென் னுடைமையையுமுன் சக்கரப்பொறி யொற்
நின்னருளே புரிந்திருந்தே னினியென் திருக்குறிப்பே?

2. பறவையேறு பரம்புருடா நீயென்னைக் கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றிப் பெரும்பத மாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டதே.

3. எம்மனாவென் குலதெய்வமே யென்னுடை நாயகனே
நின்னுளேனாய்ப் பெற்றநன்மை யிவ்வுலகினி லார்பெறுவார்?
நம்மன்போலே வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம்
சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே.

4. கடல்கடைந் தமுதங்கொண்டு கலசத்தை நிறைத்தாற்போல்
உடலுருகி வாய்திறந்து மடுத்துன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்
கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமுமென் கோலாடி குறுகப்பெறா
தடவரைத்தோட் சக்கரபாணீ சார்ங்கவிற் சேவகனே.

5. பொன்னைக்கொண் டுரைகல்மீதே நிறமெழ வுரைத்தாற்போல் [டேன்
உன்னைக்கொண்டென் நாவகம்பால் மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்
உன்னைக்கொண் டென்னுள்வைத்தே னென்னையு முன்னிலிட்டேன்
என்னப்பாவென் னிருடீகேசா வென்னுயிர்க் காவலனே.

6. உன்னுடைய விக்கிரம மொன்றொழி யாமலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழி யெழுதிக்கொண்
மன்னடங்க மழுவலங் கைக்கொண்ட விராமநம்பீ [டேன்
என்னிடைவந் தெம்பெருமா னினியெங்குப் போகின்றதே.

7\. பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த பாண்டியர் குலபதிபோல்
திருப்பொலிந்த சேவடியென் சென்னியின்மேற் பொறித்தாய்
மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்றுன் வாசகமே
உருப்பொலிந்த நாவினேனை யுனக்குரித் தாக்கினையே.

8\. அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலு மைதுநொய் தாகவைத்தென்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்
நினைந்தென்னுள்ளே நின்றுநெக்குக் கண்க ளசும்பொழுக
நினைத்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன் நேமி நெடியவனே.

9\. பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட் டோடிவந்தென்
மனக்கடலில் வாழவல்ல மாய மணாளநம்பீ
தனிக்கடலே தனிச்சுடரே தனியுலகே யென்றென்று
உனக்கிடமா யிருக்கவென்னை யுனக்குரித் தாக்கினையே.

10\. தடவரைவாய் மிளிர்ந்துமின்னும் தவள நெடுங்கொடிப்போல்
சுடரொளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென் சோதிநம்பீ
வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள்துவ ராபதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லிடவகை கொண்டனையே.

11\. வேயர்தங்கள் குலத்துதித்தவிட்டுசித் தன்மனத்தே
கோயில்கொண்ட கோவலனைக் கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை
ஆயரேற்றை யமரர்கோவை யந்தணர்த மமுதத்தினை
சாயைபோல்ப் பாடவல்லார் தாமு மணுக்கர்களே.

[பெரியாழ்வார் திருமொழி]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

1\. [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

2. [illegible]

3. [illegible]

4. [illegible]

5. [illegible]

6. [illegible]

7. [illegible]

8. [illegible]

9. [illegible]

10. [illegible]

11. [illegible]

[illegible]

அரசாணிப்பாலை - சடகோபாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

எட்டாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம்.

ஏற்கெனவே ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறபடி, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கம் ஸ்ரீ திருக்கச்சிநம்பியின் அவதாரத்தால் அநுக்ருஹீதமான பூவிருந்தவல்லியில், நளஹ மார்கழி மீ 13வ முதலாக நாலு திநங்களில் ஸ்ரீ பகவத்க்ருபையை முன்னிட்டு நடைபெறப்போகின்றது. அந்தக் காலத்தில் ப்ரஹ்மவிதக்ரேஸரர்களான அநேக பாகவதோத்தமர்கள் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளி, தமது ஸாந்நித்யத்தால் இந்த ஸதஸ்ஸைப் பெரியதொரு ப்ரஹ்ம ஸத்ரம்போல நடத்தத் திருவுள்ளம் பற்றி யிருக்கிறார்கள்.

"மஹத்விசலநம் ந்ருணாம் க்ருஹிணாம் தீநசேதஸாம் |
நிச்ரேயஸாய பவதி நாந்யதா கல்பதே க்வசித் ||"

தாபத்ரய பீடிதர்களாயுள்ள அஸ்மாத்ருசர்களை அநுக்ரஹிப்பது ஒன்றே அவர்கள் அவ்விதம திருவுள்ளம் பற்றுவதற்குக் காரணமாதலால், அந்தக் காலத்தில் நாமெல்லோரும் அவ்விடம் விடைகொண்டு அந்யாத்ருசமான அந்தப் பாகவத ஸமூஹத்தை ஸேவித்து இந்தஜ் ஜந்மத்தை க்ருதார்த்தமாகச் செய்துகொள்ளவேண்டுவது அவஸ்யமே.

"ப்ரஹ்மவித்ஸ்மரணாத் பும்ஸாம் ஸத்ய: சுத்யந்தி வை க்ருஹா: |
கிம் புநர் தர்சந ஸ்பர்ச பாதசௌச ஆஸநாதிபி: ||"

அந்த நாலு திநங்களில் அவ்விடத்திற்கு வரும் அதிதிகளுக்கு ஒருவித குறைவுமன்றிக்கே ஆதித்யம் செய்வதற்காக மிகவும் த்ருப்திகரங்களான ஸம்விதாநங்களை, அவ்விடத்திலுள்ள ஆஸ்திகர்கள் மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் செய்து வருகிறார்கள். ஸந்நிவேசமும் மிகவும் ரமணீயமாகவே இருக்கின்றது. சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து திருவெவ்வுளூர் போகும் மார்க்கத்தில் 'ஆவடி' என்னும் ரயில் ஸ்டேஷனிலிருந்து, ஸுகமாக அந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேரலாம். தென் இந்தியா ரயில் மார்க்கத்தில் சென்னப்பட்டணத்திற்குத் தென் மேற்கிலுள்ள 'பரங்கிமலை' என்னும் ரயில் ஸ்டேஷனிலிருந்தும் அவ்விடம் போகலாம். ஸதஸ் நடக்கும் காலமும் லௌகிக வ்யாபாரத்திலிருந்து விரதி ஸம்பவிக்கும் காலமாக இருப்பதால்,

எல்லா ஆஸ்திகர்களும் இந்த ஸதஸ்ஸை அலங்கரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இம்மாதிரியாக ஸதஸ் சேர ஆரம்பித்து எட்டு வருஷகாலம் ஆகின்றது. ஒவ்வொரு ஸம்வத்ஸரத்திலும் இந்த ஸதஸ்ஸை எவ்வித குறைவுமின்றிக்கே எம்பெருமான் நடத்திக்கொண்டு வருகிறான். சற்றேறக்குறைய ரூ 700 செலவும் ஆகின்றது. இதம் பரமாகவே சிலர் மிகுந்த பரிஶ்ரமத்தையும் வஹிக்கிறார்கள். 'இவ்வளவு செலவையும் பரிஶ்ரமத்தையும் அபேக்ஷிக்கும் இந்த ஸதஸ்ஸின் ப்ரயோஜநமென்ன? ஜநங்களுக்கு எவ்விதமான ஆநுகூல்யத்தை இது செய்கின்றது?' என்று இப்பொழுது சிலருக்கு ஒரு ஶங்கை ஜநித்திருக்கிறது. அவர்களுக்கு நாம் சொல்லும் ப்ரத்யுத்தரம் ஒன்றே. ஆதாவது—'இதுபோன்ற ப்ரவ்ருத்திகளின் ஆநுகூல்ய பாகம் ஸ்வல்ப கால அநுஷ்டாநத்தினால் சடிதியில் குறித்துக் காண்பிக்கும்படி புலப்படாது' என்பதே. 'செய்யப்படும் ப்ரவ்ருத்தி ஸாதுவா? அல்லது துஷ்டமா?' என்பதைப் பரீக்ஷித்து, ஸாதுவானால் அதை ஶ்லாகித்தும் துஷ்டமானால் அதைக் கண்டித்தும் நாம் ஒரு நிர்ணயத்தைச் செய்துகொள்ளவேண்டுமே தவிர, ப்ரயோஜநம் புலப்படவில்லையென்னும் காரணத்தால் மாத்ரம் அதை நிராகரிப்பது உசிதமாகாது.

தவிரவும், இக்காலம் வைதிக ஸ்ரீக்கு அதிமாத்ரம் விருத்தமான காலமாக இருக்கின்றது. வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை ஶாஸ்த்ரத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று நினைப்பவர்களே அதி விரளமாகிவிட்டார்கள். சிற்சிலவிடங்களில் யாராவது ஸாத்விகர்கள் ஶாஸ்த்ர பீருக்களாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் அவர்களை,

"ராஜத்ரோஹீதி தம் ஹத்வா நிதநம் ப்ராபயேத கலி:"

என்கிறபடி கலிகாலம் மிகவும் பாதிக்கின்றது. அந்த உபத்ரவம் ஸஹிக்கமாட்டாமல் வருந்தும் அவ் வைதிகர்களுக்கு, வேத மார்க்கத்தில் விஶ்வாஸத்தைப் பாராட்டும் நாம் நம்மால் இயன்ற வரையில் ஸஹாயம் செய்யாமல் இருப்பது தர்ம்யமாகுமா? ஐஹிக லாபமொன்றையும் எதிர் பாராமலே, அஸாதாரணமான ஒருவித விஶ்வாஸத்துடன் மாத்ரம் நமது ஶாஸ்த்ரங்களை அப்யஸித்தும் அவைகளிற் சொல்லியிருக்கிறபடி அநுஷ்டித்தும் வரும் வைதிக வித்வான்களுக்கு நாம் யதா ஶக்தி ஒரு அவலம்பத்தைக் கொடுக்காமல் நிற்பது ந்யாய்யமாகுமோ? நமது ஶ்ரேயஸ், நமது ஶாஸ்த்ரங்களுடையவும் அவைகளின் அநுஷ்டாநத்தினுடையவும் அபிவ்ருத்தியில் சார்ந்திருக்கிறதே தவிர தேஶாந்தர வாஸிகளின் ஆசாராதிகளை அநுஷ்டிப்பதில் சார்ந்திருக்கவில்லையென்று நாம் உறுதியாக நம்பியிருக்கிறபடியால், அதற்கு உபகாரகமாயுள்ள வ்யாபாரத்தை நாம் செய்யாமல் இருப்பது தர்மலோபமாகுமென்று பயந்தே நாம் இம்மாதிரியான ப்ரவ்ருத்தியிற் செல்லத் துணிகின்றோம்.

இதைத்தவிர்த்து வேறு ப்ரவ்ருத்திகளும் இதன் அபிவ்ருத்திக்கு உபகாரங்களாக இருக்கக்கூடும். ஆனால், அந்தக் காரணத்தால் இப்பொழுது அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவரும் இந்தப் பரிபாடியைத் தூஷிப்பது உசிதமன்று என்று மாத்ரம் நாம்விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

தவிரவும், இந்த எட்டு வருஷத்தின் பரிஶ்ரமத்துடைய பலமாக ஆறு கூல்யமொன்றும் தெரியவில்லை யென்று சொல்வது ஸரியன்று. நமது மதத்திலும் நமது ஸம்ப்ரதாயத்திலும் முன் இருந்ததைவிட அதிகமான ஶ்ரத்தையையும் விஶ்வாஸத்தையும் ஸூசிப்பிக்கும் பல அடையாளங்கள் பலவிடங்களில் ஸாமாந்யமாகத் தென்படுகின்றன. இதுவே மேனமேல் வ்ருத்தியாகி ஜகத்தின் ஶாஶ்வத ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு முக்கிய காரணமாக பரிணமிக்கலா மென்றும் நாம் ஆஶம்ஸித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

புது அக்ரஹாரம்

ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்வர்த்தநி ஸபை.

சென்ற கார்த்திகை மாஸம் 14௳ முதல் பத்து திநங்களில், திருக்கண்டியூர் ஸ்ரீஹரஶாபஹரப் பெருமாள் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேஶிகன் மஹோத்ஸவம் கண்டருளின பொழுது, புது அக்ரஹாரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள மேற்படி ஸபையின் அங்கத்தினர்கள் அநேக வேதாந்த விஷய உபந்யாஸங்களை நடத்தினார்களென்று கேள்விப்பட்டு நாம் மிகவும் ஆநந்திக்கின்றோம். வ்யபதிஷ்டர்களான அநேக வித்வான்கள் அதில் அந்வயித்ததாகத் தெரியவருகின்றது. அது ஸம்பந்தமான பத்ரிகை சென்ற மாஸத்தில் கொஞ்சம் காலம் அதீதமான பிறகு நம்மிடம் கிடைத்தபடியால் சென்ற மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் அதை ப்ரசுரம் செய்யக் கூடாமற் போய் விட்டது. அந்த அபராதத்தை மேற்படி ஸபையார் க்ருபையுடன் க்ஷமித்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

—∞◇∞—

ஆஹார நியமம்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. புத்ராதிபருக்கு :—

லோகத்தில் ஸம்ஸார துக்கத்தை நிவ்ருத்தி செய்து, பகவானுடைய சரணாரவிந்த ஸாம்ராஜ்யமாகிற கைங்கர்யத்தைச் சேதநர்கள் பெறவேண்டுமானல், அதற்கு ஸாதகம் உபாஸநம். அதுதான், 'த்⁴ருவாநுஸ்ம்ருதி' என்றும், 'பக்தி' என்றும் பூர்வாசார்யர்களால் வ்யவஹரிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த பக்திக்கு வர்ணாஸ்ரம தர்மங்கள் அங்கமென்று 'தமேதம் வேதா³நுவசநேந ப்³ராஹ்மணா விவிதி³ஷந்தி' என்கிற ப்ரமாணத்தால் ஏற்படுகிறது. இதனுடன் விவேகாதி ஸாதந ஸப்தகமும் பக்திக்கு அந்தரங்கோபாயமா யிருக்கிறது. இது அத்யந்தோபகார மென்னுமிடம், உடையவரால், 'தல்லப்³தி⁴:' என்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில், வாக்யகாரருடைய வாக்யத்தைக்கொண்டு ஸம்வாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ஸாதந ஸப்தகங்களில் முதன்மையாய்ச் சொன்ன 'விவேக'மென்பதே ஆஹார நியமமென்று சொல்லப்படுகிறது. இது சேதநர்களால் அவஸ்யமாய் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியது; ஆகையால் அந்த விஷயத்தில் சில ப்ராமணங்களை உதாஹரித்து, அதன் ப்ரயோஜநத்தையும் பற்றிச் சிந்திப்போம்.

ப்ரமாணங்களாவன: 'ஆஹாரஶுத்³தௌ⁴ ஸத்த்வஶுத்³தி⁴: ஸத்த்வஶுத்³தௌ⁴ த்⁴ருவா ஸ்ம்ருதி:', 'அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:' [மஹோபநிஷத்] 'விஷ்ணுநா த³த்தம் விஷ்ணுநா வ்யாப்தம் ஜீவந்தி விஷ்ணுநா வீதம் பி³ப⁴ந்தி', 'தஸ்மா த்³விஜாம்ஶ்சொ விஷ்ணோர் நிவேத்³யம் ப⁴க்ஷயேயு:', 'ஸர்வபாவஹரம் ஶுத்³த⁴ம் ஸர்வதோ³ஷாம்ஶ்ச காரயதி ப்ரதா:। உச்சி²ஷ்டம் ஹரிஜந்மநாம் ஸர்வஶ்ரேயஸாம் தந்மதே³ஹி', 'ஹ்ருதி³ந்த்³ரியம் தே³வ

[illegible] । யஜ்ஞஶிஷ்டாம்ருதபுஜோ யாந்தி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் । யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை: ’ [ப. கீதை] ‘ஆயுஸ்ஸத்த்வபலாரோக்யஸுகப்ரீதிவிவர்தநா: । ரஸ்யா: ஸ்நிக்தா: ஸ்திரா ஹ்ருத்யா ஆஹாரா: ஸாத்த்விகப்ரியா: ॥ கட்வம்லலவணாத்யுஷ்ணதீக்ஷ்ணரூக்ஷவிதாஹிந: । ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா து:கஶோகாமயப்ரதா: । யாதயாமம் கதரஸம் பூதி பர்யுஷிதம் ச யத் । உச்சிஷ்டமபி சாமேத்யம் போஜநம் தாமஸப்ரியம் । [illegible] ’ இவை முதலியன.

இந்த ஆஹாரநியமத்திற்கு ப்ரயோஜநம் அந்தஃகரண நைர்மல்யம். ஒருவன் ஸாத்விகாஹாரஸேவை செய்தால், அவனுடைய ஹ்ருதயம் நிர்மலமாய், ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு உபயுக்தமான சித்த நைர்மல்யத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும். துஷ்டாந்நத்தை ப்ரதிதிநம் ஸேவித்துவந்தானுகில், அவன் மநஸ் அசுத்தமாய் அதனுல் பகவத்த்யாநத்துக்கு உபயோக மில்லாமற் போய்விடும். ஶ்ருதியும் ‘அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:’ என்று, மநஸ், அந்நத்தால் ஆப்யாயநம் பண்ணப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறது; மநஸ் அசுத்தமாவதுடன் ஆயுஸ்ஸின் குறைவுக்கும் காரணமென்று சொல்லப்படுகிறது.

மநுஸ்ம்ருதியில் 5-வது அத்யாயத்தில், ப்ராஹ்மணர்கள் ஶாஸ்த்ரோக்தமான கர்மாநுஷ்டாநம் செய்துவருங்காலத்தில், அவர்கள் ஆயுஸ்ஸுக்குக் குறைவு எதனுல் உண்டாகிறதென்று ருஷிகள் ப்ரஶ்நம் பண்ண, [‘ஆலஸ்யாதந்நதோஷாச்ச ம்ருத்யுர்விப்ராந் ஜிகாம்ஸதி’] அந்நதோஷத்தினுல் யமன் ப்ராஹ்மணர்களைக் கொல்ல முயல்கிறுன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‘ஜாத்யாஶ்ரயநிமித்தாதுஷ்டாதந்நாத்காயஶுத்தி: விவேக:’ என்று வாக்யகாரர் சொல்லுகிறுர். ஜாதிதுஷ்டங்களாவன : களஞ்ஜா

திகள். இவை பக்ஷணார்ஹங்கள். ஆஶ்ரய துஷ்டாந்ந மாவது, ஸௌஹ்ருதஹீநஸ்வதி தவ்யஞாளாதிகளுடைய அந்நம். ஆபத்காலத்தில் கூட பதித சண்டாளாதிகளுடைய அந்நம் அபோஜ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. நிமித்ததுஷ்டாந்நமாவது, க்ருமிகீடகேஶாதிகளினுல் ஸம்பந்தப்பட்ட அந்நம். இப்படிப்பட்ட த்ரிவித ஆஹாரஶுத்தியினுடைய விவேகத்தால் உண்டான ஶரீரஶுத்தியில் விவேக ஶப்தம் உபசாரமாய் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் விவேக சப்தத்தை வ்யாக்யாநம் செய்யும் ப்ரகரணத்தில், ‘ஸாத்விகாஹார ஸேவையினுல், தாமஸாஹங்காரம் ஸேவித்தவனுடைய சரீரத்தைக் காட்டிலும் தன்னுடைய தேஹத்தைப் பிரித்தறிவது’ என்று ஸுதர்ஶந பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

பூர்வத்தில் சில மஹாந்கள் ஆஹார நியமமில்லாமல்தம்முடைய இஷ்டப்ரகாரம் நடத்திவந்திருப்பதால் ஆஹாரநியமம் வேண்டுவதில்லை. யென்றும், இப்படிப்பட்ட வ்யவஸ்தைகளினுல் ஐகமத்யத்துக்குப் பங்கம் வருமென்று அதற்காக எல்லோரும் சேர்ந்து புஜித்தாலும் தோஷமில்லை யென்றும், ஆகையால், இந்த நியமம் வேண்டுவதில்லையென்றும், ஆதுநிக நாகரிகர்கள் சிலர் சொல்வார்கள். அவர்களுக்கு ஸமாதாநம்: பூர்வ காலத்தில் மஹாந்கள் ஆஹார நியமத்தைத் துறந்ததாய்த் தெரியவில்லை. அப்படி ஒப்புக்கொண்டாலும் அவர்கள் செய்து விட்டார்கள் என்கிற காரணத்தை மாத்ரம் வைத்துக்கொண்டு நாம் அப்படிச் செய்வது உசிதமல்ல. ‘𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 𑌸𑌾𑌹𑌸𑌂 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇’ என்று ப்ரபல கர்மங்களை நீறு செய்யும்படியானத போக்யினுல் அந்த மஹாந்கள் எதையும் நிர்வஹிக்க ஸாமர்த்யமுள்ளவர்களாதலால், அப்படியில்லாத நாம் அதைமாத்ரம் பார்த்துவிட்டு, இப்படிப்பட்ட அக்ருத்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்தால் ப்ரத்யவாயமே வரும். அதில் ஜாக்ரதை யுள்ளவர்களாகவேணும். இந்த ஒரு காரணத்தால் ஐகமத்யம் நிலைக்காது. ஐகமத்யத்துக்கு ஆஹாரநியமம் ப்ரதிபந்தகமன்று. ஆகையால், நாம் கூடியவரையில் ஆஹார நியமமுள்ளவர்களாயிருப்பது நலம்.

கமலாபுரம். காடந்தேத்தி. வே. கோபாலாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(24-11-18—15-12-18.)

1918 - 19 - ம் வருஷத்திய சந்தா :—

1.	எம். எஸ். சேஷாசார்யர், திருவத்திபுரம்	...	1	0	0
2.	டி. ராஜகோபாலாசார்யர், மயிலாப்பூர்	...	5	0	0
3.	வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், ரஸல்கொண்டா	...	1	8	0
4.	பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர்	...	5	0	0
5.	எம். ஆர். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், கும்பகோணம்	...	3	0	0
6.	வி. திருமலை ஐயங்கார், சாவ்கார்பேட்டை	...	3	0	0
	(1917-18) வருஷத்திய சந்தா				
	ம. சேஷாசார்யர்	...	2	0	0

வித்வத் ஸதஸ்.

1.	ஸி. வரதாசார்யர், வேலூர்	...	2	0	0
2.	வி. ராஜகோபாலாசார்யர், பெங்களூர் ஸிடி	...	5	0	0
3.	கெ. ஸி. கோபால தேசிகாசார்யர், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
4.	ம. ஸ்ரீநிவாஸா சார்யர், திருப்பதி	...	1	8	0
5.	எஸ். சக்ரபாணி ஐயங்கார், நத்தம் (மதுரை)	...	3	0	0
6.	எஸ். வாஸுதேவாசார்யர், மயிலாப்பூர்	...	10	0	0
7.	ஆனரபில். டி. ரங்காசார்யர், வேப்பேரி	...	20	0	0
8.	என். கே. சடகோபாசார்யர், மயிலாப்பூர்	...	2	0	0
9.	பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர்	...	5	0	0
10.	ஏ. கிருஷ்ணய்யங்கார், திருநெல்வேலி	...	10	0	0
11.	ஸி. ஆ. குப்புஸ்வாமி ஐயங்கார், செட்டிப்புண்ணியம்	...	1	0	0
12.	ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், சாவுகார்பேட்டை	...	1	0	0
43.	ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி	...	5	0	0
14.	டி. ராஜகோபாலாசார்யர், வண்ணார்பேட்டை	...	5	0	0
15.	ஆர். கிருஷ்ணமாசார்யர், மாதவபுரம்	...	5	0	0
16.	வ. வே. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், மதராஸ்.	...	25	0	0